JURNALUL® S.F.

Nr.30 Săptămînal de science-fiction ■ 16 pagini ■ 75 lei

Stephen King

Este maestrul horror-ului modern ... Scrie ca un posedat, nu insala niciodata cititorul, ii ofera intotdeauna masura sa deplina ... E sclipitor, tenebros si sinistru...

Carrie

Carrie a adus producătorilor un beneficiu net de 15 000.000 $ şi a cules două nominalizări pentru premiul OSCAR

Shining

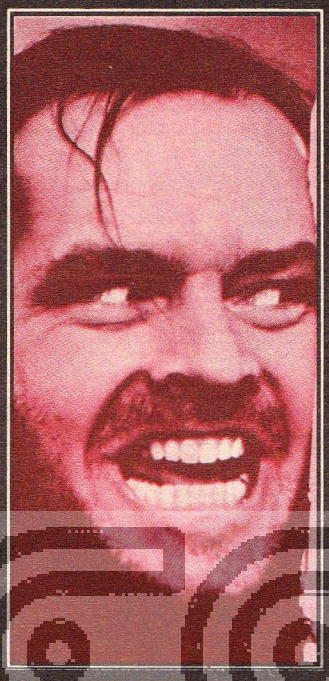

Lumea plajei

BESTSELLER

HORROR

Integral STEPHEN KING

Stephen King

Pentru a putea înțelege „fenomenul" Stephen King, trebuie să se renunțe la clișeele clasice care definesc „povestirea/romanul de groază", rezumîndu-le la cîteva teme și motive arhiuzate, cum ar fi casele bîntuite de spectre malefice, copii posedînd însușiri parapsihice, orășele asediate de forțele insidioase ale răului, monștrii hidoși sau blesteme seculare. Deoarece „groaza" nu este un gen literar, cum este narațiunea S.F. sau cea polițistă, sau western-ul. „Groaza" este o emoție, căci - după cum a afirmat-o Lovecraft - „cea mai veche, cea mai puternic resimțită emoție a făpturii umane este frica".

Terorile vremurilor noastre sînt mult mai puțin exotice, însă - în același timp infinit mai tulburătoare. Ori, Stephen King își permite să jongleze, ajutat de o scriitură clară, lipsită de arabescuri și înfloriturii inutile, cu demența cotidiană și fără suflet, cu descopunerea peisajului citadin, cu deraierea periculoasă a realității, cu tirania inumană a societății de consum, cu metamorfozele hidoase ale celor mai banale elemente ale decorului familiar, cum ar fi autoturismul, cîinele vecinului, pisoiul favorit al copiilor, camionul de marfă sau soldățeii de plumb.

Iar aceste terori zămislesc monștri cu atît mai îngrozitor, cu cît aceștia trăiesc prin noi înșine.

Marele maestru al spaimei acestui „fin de siècle" s-a născut în 1947, în orășelul Portland (statul Maine) - SUA. Debutul său literar se situează în anul 1967, cînd - pe atunci un necunoscut profesor de liceu - publică în revista „Startling Mysteries Stories" povestirea „The Glass Door". Urmează cîțiva ani de tăcere, de acumulări calitative, s-ar spune. Apoi, dintr-o dată vulcanul King a erupt, pînă în prezent sub semnătura sa apărînd peste nouăzeci de proze scurte (povestiri și nuvele), douăzeci de romane - fără a le socotii pe cele publicate sub numele Richard Bachman - precum și patru scenarii de film. Și toate acestea în intervalul relativ scurt de numai vreo douăzeci de ani (1971-1992).

Undeva, într-o mică notiță cu caracter autobiografic, Stephen King relatează că două sînt întrebările care i se adresează cel mai frecvent. Prima este: „De unde vă vin toate ideile astea?" (curiozitatea interlocutorilor este pe deplin explicabilă); iar cea de a doua: „Nu scriți decît «de groază» ? Și scriitorul continuă: „Iar cînd eu le răspuns că nu, mi-ar fi greu să ghicesc dacă se simt ușurați sau dezamăgiți". Din mărturisirile lui King reiese clar că niciodată el, personal n-a intenționat să se dedice acestui tip de povestiri. A vrut să scrie... altceva: S.F. Thriller, aventuri, chiar povestiri romantice sau de dragoste. Însă, indiferent cum demara narațiunea, la un moment dat, însă insidios, pe nesimțite, groaza se insinua, ca un șarpe rece, în sufletul cititorilor. Ei au fost cei care i-au aplicat eticheta, deloc infamantă, de „grand master of terror".

Și iată cum povestește King plin de umor (da, de umor) momentul capitulării sale în fața evidenței: „În acea seară, în barul lui Jasper, privind motanul care moțăia pe tonomat și avîndu-l alături pe editorul meu (n.n. Bill Thompson), mi-am zis că m-aș putea găsi într-o mult mai proastă companie. În loc să figurez alături de Lovecroft, C.A. Smith, Frank Belknap Long, Fritz Leiber, Robert Bloch, Richard Matheson sau Shirley Jackson, toți scriitori de „groază", care mi-au oferit atîta delectare de-a lungul timpului, aș fi putut fi un scriitor «important» ca Joseph Heller și să scot cîte o carte la fiecare șapte ani, sau un scriitor «sclipitor» ca John Gardner, să scriu romane obscure pentru universitarii luminați, care mănîncă după rețete macrobiotice și se vîntură în automobile „Saab" retro.

– O.K. Bill - i-am zis. O să fiu scriitor de „groază", dacă asta cer oamenii. E perfect. Orice s-ar spune, Stephen King este un scriitor de geniu, stăpîn pe toate mijloacele artistice, care domină și insuflă respect, care inspiră deja teze de doctorat, un clasic în viață, care se bucură de un fenomenal succes de librărie. Spre exemplu, romanul „Shining" a apărut, pînă în prezent, în 30 de tiraje, fiecare a 5.130.000 volume! Explicația este poate simplă: literatura lui Stphen King nu urmărește să șocheze, ci să inducă emoții mult mai durabile și mai persistente, obsedante chiar, oferind dovada că imaginea nu capătă forță decît prin context. Această forță de a ghici tenebrele, de a explora vidul hidos care se ascunde sub aspectul de ordine al realității cotidiene, constituie sursa seducției lecturilor din King. Încheiem cu singura concluzie posibilă: Stphen King nu trebuie explicat și nici repovestit. Trebuie citit!

Bibliografie (selectivă)

a) Scrieri fantastice: „The Glass Door" (1967); „Graveyard Shift" (1970); „I Am the Doorway" (1977); „The Mangler" (1972); „Battle Ground" (1972; trad. „Cîmp de bătaie"); „Gray Matter" (1973); „Boogeyman" (1973); „Sometimes They Come Back" (1974); „Night Surf" (1974); „Carrie" (1974); „The Lawnmower Man" (1975); „Strawberry Spring" (1975); „Salem's Lot" (1975); „Ierusalem's Lot" (1976); „The Last Rung on the Ladder" (1976); „I Know What You Need" (1976); „The Woman in the Room" (1976); „The Ledge" (1976); „Quitters, Inc." (1976); „Salem" (1976); „Shinning" (1977); „The Man Who Loved Flowers" (1977); „One for the Road" (1977); „Children of the Corn" (1977); „The Mist" (1980); „Cujo" (1982); „Hope Springs Eternal: Rita Hayworth and Shawshank Redemption" (1982); „Summer of Corruption: Art Pupil" (1982); „Fall from innocence: The Boody" (1982); „A Winter's Tale: The Breathine Merhod" (1982); „Christin" (1983); „The Night of the Werewolf" (1985) „The Night Flyrer" (1982); „The Dark Half" (1989); The Tommy Knockers" („Revolta lui Cain"); (Scurtătura doamnei Todd"); („Balul de la nuntă"); („Maimuța"); („Paranoia - o melopee"); („Pluta"); („Excursia"); („Omul care refuză să strîngă mîna"); („Nisipuri");(„Imaginea femeii cu coasa"); („Nona"); („Camionul unchiului Ontario"); („Gustul de a trăi"); („Livrări matinale"); („Mémé"); („Balada glonțului elastic"); („Șenalul"); etc. **Culegeri**: „Ierusalem's Lot" (1975); „Night Shift" (1976); „Different Seasons" (1982); „Skeleton Crew" (1985); „Midnight"; „Creepshow"; etc.

b) **Scrieri S.F.**: Ciclul „The Dark Tower", incluzînd: „The Gunslinger" (1982); „The Drawing of the Three" (1986); „The Waste Lands" (1991). **Alte scrieri**: „Trucks" (1973; trad. „Camioanele"); „The Stand" (1978) „The Dead Zone" (1979); „Firestarter" (1980); „Running Man" (19482; sub pseudonimul Richard Bachman; trad. „Fugarul"); „It" (1986); („Mașina divină de prelucrare a textului") etc. În colaborare cu Peter Straub: „The Talisman" (1986).

c) **Thriller**: „Roadworks" (19481); „Thinner" (1984) „Misery";

d) **Referințe critice;** M.R. Callings: „Stephen King Phenomenon" (1986).

Ecranizări după operele lui Stephen King: „Shining" (regia: Stanley Kubrick; cu Jack Nicholson și Shelley Duval); „Carrie" (regia: Brian De Palma; cu Sissy Spacek și John Travolta); „Cujo" (regia: Lewis Teague; cu Dee Wallace); „Christin" (regia: John Carpenter; cu Keith Gordon, John Stockwell, Alexandra Paul); „Creepshow" (regia: George A. Romero; cu Hal Holbrock, Adrienne Barbeau, etc; film de scheciuri); „Children of the Corn" (regia: Fritz Kiersh; cu Linda Hamilton, Peter Horn); „Running Man" (cu Arnold Schwarzenegger, Yaphet Koto, Conchita Alonso); „The Night of the Werewolf"

Mihaela și Cristina IONESCU

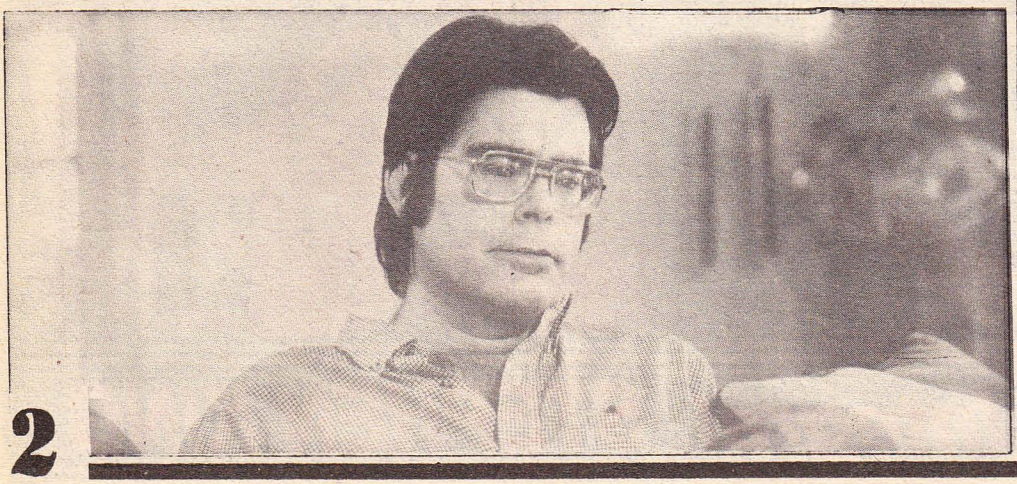

JURNALUL® S.F.

Editat de: INTACT

CORPORAȚIA INTACT PENTRU CULTURĂ ȘI ARTĂ

Colectivul de redacție:
Adrian BĂNUȚĂ *(Redactor șef)*, Marius ALECU, Nicolae ARITON, Lucian BĂBEANU, Ionuț BĂNUȚĂ, George CEAUȘU, Ștefan GHIDOVEANU, Nicu GECSE, Mircea Liviu GOGA, Adrian IONESCU, Cristian IONESCU, Dănuț IVĂNESCU, Florin MUNTEANU, Mircea NAIDIN, Mihai Dan PAVELESCU, Dan POPESCU, Victor STOICA, Caius STANCU *(Redactori)*

Adresa redacției:
Șos. București-Ploiești 25-27; sector 1, București tel. 3.12.71.35; fax. 3.12.99.44

Lumea Plajei

Stephen King

Fednava ASN/29 căzu din înaltul cerului şi se zdrobi. După cîtva timp, doi oameni se strecurară afară din botul ei crăpat asemeni creierilor dintr-o ţeastă sfărîmată. Se depărtară puţin şi apoi se opriră, cu căştile atîrnîndu-le de braţele lăsate aruncînd o privire locului în care nimeriseră.

Era ca o plajă care nu avea nevoie de un ocean, fiind propriul ei ocean, o mare sculptată în nisip, instantanee alb-negru ale unei mări îngheţate cu valuri şi adînciturişi alte creste şi văi.

Dune.

Scunde, prăpăstioase, domoale, încreţite. Tăioase ca lama unui cuţit, netede ca o cîmpie, altele, neregulate, păreau dune îngrămădite peste dune, dominouri de dune de nisip.

Dune. Dar nici un ocean.

Văile ce se căscau în adînciturile dintre dune şerpuiau în labirinte întunecate ca ale şoarecilor. Dacă cineva s-ar fi uitat cu atenţie la acele linii strîmbe îndeajuns de mult i s-ar fi părut în cele din urmă că deslueşte cuvinte-cuvinte scrise cu negru, întinse peste dunele albe.

– Băga-mi-aş, zise Shapiro.

– Las-o baltă, spuse Rand.

Shapiro voi deodată să scuipe, aproape scuipă, dar se răzgîndi în ultima clipă. Priveliştea obsedantă a nisipurilor atît de întinse îl făcuse să se răzgîndească. Poate că nu era exact momentul cel mai potrivit să-şi risipească umezeala. Pe jumătate îngropată în nisip, ASN/29 încetase brusc să mai semene cu o pasăre muribundă: aducea mai curînd cu o tigvă care se spărsese dezvăluindu-şi putreziciunea dinăuntru. Fusese şi un incendiu. Rezervoarele de combustibil de la tribord explodaseră pînă la ultimul.

– Păcat de Grimes, zise Shapiro.

– Mda, privirea lui Rand rătăcea însă peste marea de nisip aţintită spre îndepărtata linie a orizontului la care revenea mereu.

Era într-adevăr mare păcat de Grimes. Grimes murise. Acum Grimes nu era altceva decît o îngrămădeală de hălci mai mari şi mai mici, în magazia de la pupă. Shapiro se uitase şi-şi spusese: „Arată de parcă Dumnezeu s-ar fi hotărît să-l mănînce pe Grimes, şi după ce şi-a dat seama că nu e deloc gustos, şi l-a vomitat afară". Ceea ce fusese prea mult chiar şi pentru propriul stomac al lui Shapiro. Priveliştea aceea, plus vederea dinţilor lui Grimes împrăştiaţi pe podeaua magaziei.

Acum Shapiro aştepta ca Rand să scoată ceva cît de cît inteligent din el, dar Rand rămăsese tăcut. Ochii lui Rand fixau dunele urmărind şerpuirile ca nişte arcuri de ceas ale văilor şi adîncurilor lor.

– Hei! izbucni în cele din urmă Shapiro. Şi acum ce facem? Grimes e mort, deci tu comanzi acum. Ce ne facem?

– Să facem? Ochii lui Rand se mişcau înainte şi înapoi, înainte şi înapoi peste nemişcarea dunelor. Un vînt uscat şi uşor încreţea gulerul cauciucat al costumului. Dacă n-ai o minge de volei, habar n-am.

– Ce-ai zis?

– Nu asta trebuie să faci pe o plajă? întrebă Rand.

– Să joci volei?

Shapiro trăsese multe sperieturi în spaţiu, iar cînd izbucnise incendiul aproape că intrase în panică, dar acum uitîndu-se la Rand i se părea că aude murmurul încă nedesluşit al unei terori prea mari pentru a putea fi înţeleasă.

– E mare, spuse pe un ton visător Rand şi pentru un moment Shapiro crezu că Rand se referă la propria lui frică.

– O plajă al naibii de lungă. O chestie ca asta poate să meargă pînă la infinit. Ai putea merge sute de mile cu o planşă de surf sub un braţ şi-ar fi ca şi cum nu te-ai fi deplasat, doar cu nişte urme de paşi în spatele tău. Dacă te-ai opri în loc pentru 5 minute pînă şi cele şase sau şapte urme din spatele tău s-ar şterge.

– Ai apucat să scoţi vreun relevment topografic înainte de a ne prăbuşi? Rand era şocat îşi spuse. Rand era şocat, dar nu era nebun. O să-i dea o pilulă dacă trebuie. Iar dacă Rand continuă să bată cîmpii avea să-i facă o injecţie. Ai apucat să vezi...

Rand îi aruncă o scurtă privire.

– Ce?

Zone verzi. Asta avusese de gînd să-i spună, în continuare. Suna ciudat ca un citat din Psalmi, şi nu putea s-o spună. Vîntul îi înecase vocea cu un sunet ca de argint lovit.

– Ce? întrebă Rand din nou.

– Compscan! **Compscanul!** ţipă Shapiro. Ai auzit vreodată de compscan, puturosule? Cu ce seamănă locul ăsta? Unde e oceanul care trebuie să mărginească plaja asta nenorocită? Unde-s lacurile? Unde-i zona de verdeaţă din apropierea lor? În ce direcţie? Unde-i capătul plajei?

– Capătul? Oh! I grak you. Nu se termină niciodată. Fără spaţii verzi, fără piscuri înzăpezite. Asta e o plajă în căutarea unui ocean amice. Dune şi dune şi dune, şi fără capăt.

– Bine, dar ce ne vom face cu apa?

– Nu putem face nimic.

– Nava... e făcută praf.

– Nu zău, Sherlock!

Shapiro tăcu. Momentul era unul din acelea în care dacă nu taci devii isteric. Avea o presimţire - mai degrabă o certitudine - că dacă-l apucă isteria Rand va continua să stea şi să se zgîiască la dune pînă cînd Shapiro avea să rezolve situaţia sau nu.

Cum poţi să-i spui unei plaje care nu se mai termină? La naiba, o chestie ca asta se cheamă deşert. Pă bune dacă nu-i cel mai mare şi mai căcăcios deşert din univers.

Încă-i mai răsuna în cap răspunsul lui Rand: „Nu zău, Sherlock!".

Shapiro aşteptă puţin în spatele lui Rand ca acesta să-şi revină, să **facă** ceva. După un răstimp răbdarea i se duse dracului. Se lăsă să alunece şi se rostogoli în jos pe flancul dunei, pe

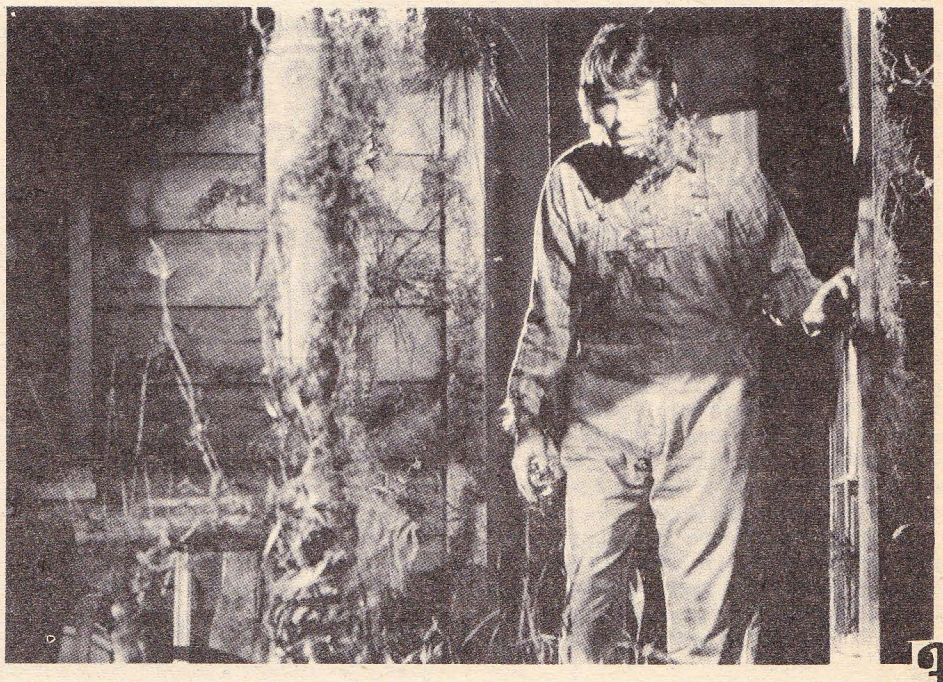

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA
INTACT

Director tehnic:
Eustatiu BĂLAN
Reclamă, publicitate, difuzare:
Titus GUVIR – tel. 3.12.93.66
Tehnoredactare computerizată:
Magda Illes,
Horaţiu Olimpiu Rădulescu
Corectură:
Cristina ANGHEL,
Eufimia MĂGUREANU
Montaj offset:
Simona Craioveanu, Aurel Dragomir

Acest săptămînal face parte din reţeaua naţională a publicaţiilor
JURNALUL ®
Director:
Dan DIACONESCU
Redactor şef:
Marius TUCĂ

care se cățăraseră pentru a arunca o privire în jur. Simți cum nisipul încearcă să-i înghită încet cizmele. **Vreau să te sug aici jos, Bill,** își imagină el nisipul vorbindu-i. Iar vocea uscată și seacă ce le rostea era ca a unei femei bătrîne, dar încă foarte vînjoase. **Vreau să te sug chiar aici jos, și să te îmbrățișez tare... tare... de tot.**

Asta îi amintea de felul în care obișnuia, în copilărie, el și prietenii să facă poante lăsîndu-i pe alții să se îngroape în nisip pînă la gît. Atunci era haios –, acum îl îngrozea. Așa că înăbuși acea voce din off – nu acum era timpul de depănat amintiri, Cristoase, nu – și o porni prin nisip cu salturi mărunte, lovind apăsat nisipul, încercînd, inconștient, să distrugă perfecțiunea simetriei pantelor și suprafețelor nisipului.

– Unde te duci? Pentru prima dată vocea lui Rand avea o intonație de îngrijorare și de trezire la realitate.

– Baliza, spuse Shapiro. O să-i dau drumul. Eram pe o rută cartografiată oficial. O să stea acolo să calculeze vectori. E doar o chestiune de timp. Știu că șansele sînt de rahat, dar poate că va veni cineva înainte.

– Baliza s-a dus dracului, îl întrerupse Rand. S-a întîmplat cînd ne prăbușeam.

– Poate că e reparabilă, îi aruncă Shapiro peste umăr.

Pe cînd se strecura înăuntru prin sas deja se simțea ceva mai bine, în ciuda mirosurilor – căblăraie prăjită și un damf iute de freon. Își spuse că se simțea mai bine deoarece avusese ideea cu baliza de avarie. Indiferent cît de șubredă îi părea speranța, baliza îi oferea totuși una. De fapt, nu gîndul balizei îi îmbunătățise starea de spirit; dacă Rand spusese că era stricată, atunci probabil că așa și era. Da nu mai putea suporta vederea dunelor - nu mai putea vedea acea plajă uriașă fără de sfîrșit. **Asta** îl făcuse să se simtă mai bine. Cînd ajunse din nou pe culmea primei dune asudînd și gîfîind, cu tîmplele pulsîndu-i în căldura uscată, Rand încă mai era acolo și privea, și privea, și privea. Trecuse o oră. Soarele se afla exact deasupra lor. Fața lui Rand era udă de transpirație. Strălucirile ei îi perlau sprîncenele. Picături i se scurgeau în jos către obraji, asemenea unor lacrimi. Altele i se prelungeau peste fibrele gîtului și mai departe, în interiorul gulerului costumului de protecție ca niște picături de ulei din mărunțaiele unui android.

„**I-am zis puturosule,** se gîndi Shapiro scuturat de un fior. **Isuse, așa și arată - nu ca un android, ci ca un drogat ce tocmai și-a înfipt în gît un ac baban.**"

Deci Rand n-avusese dreptate.

– Rand?

Nici un răspuns.

– Baliza nu era stricată.

Ceva sclipi în ochii lui Rand. Apoi se goliră din nou ațintiți asupra munților de nisip. Înghețați, așa-i crezuse Shapiro la început, dar credea că totuși se mișcă. Vîntul era la fel. Se vor mișca. Peste un timp. Peste decenii sau secole ei se vor... Ei bine, **vor merge.** Nu așa li se spune dunelor de pe plajă? Nisipuri mișcătoare? I se părea că știa asta încă din copilărie. Sau din școală. Sau din altă parte, dar ce dracu mai conta acum?

Acum vedea un rîuleț firav de nisip croindu-și drum pe flancul uneia dintre dune. Aproape că-l auzea.

(auzea ceea ce gîndea)

Sudoarea proaspătă pe ceafă. În regulă, era atins de aripa nebuniei. Cum să nu fie? Era un loc dur, locul ăsta, foarte dur. Iar Rand părea că nu-și dă seama de asta... sau că nu-i păsa.

– Avea ceva nisip în ea, emițătorul era spart, dar trebuie că mai erau peste 60 de rezerve în cutiile cu de toate ale lui Grimes.

Oare măcar mă aude?

– Habar n-am cum a pătruns nisipul înăuntru, dar ea era exact acolo unde trebuie să fie. În magazia din hală cu trei sasuri închise între ea și exterior dar...

– Of, păi nisipul pătrunde peste tot. Intră în orice. Ți minte cînd copil fiind te duceai la plajă, Bill? Veneai acasă și maică-ta urla la tine pentru că lăsai nisip peste tot. Nisip pe canapea, nisip pe masa din bucătărie, nisip la picioarele patului? Nisip de plajă este...

Făcu niște gesturi vagi și arboră zîmbetul ăla visător, neliniștitor.

... Ubicuu.

– ... da n-a stricat-o deloc, continuă Shapiro. Sistemul energetic de avarie e cuplat și am conectat baliza la el. Mi-am pus căștile și timp de un minut am cerut o probă de sistem pe cincizeci de parseci. Sunete ca un hîrjîit de fierăstrău. E mai bine decît tot ceea ce puteam spera.

– Nimeni nu va veni. Nici măcar Beach - Boys. Beach - Boys sînt morți de peste opt mii de ani. Bine ai venit la Surf-City, Bill. Surf-City **sans** surf.

Shapiro se zgîi la dune. Se întrebă de cît timp zăcea nisipul ăsta aici. Un trilion de ani? Un Quintilion? A fost oare vreodată viață pe-aici?

Oare chiar dotată cu nițică inteligență? Rîuri? Locuri verzi? Oceane cu plaje adevărate în loc de deșert? Shapiro stătea lîngă Rand și se gîndea la asta. Vîntul blînd îi zburlea părul. Și dintr-o dată fu sigur că acele lucruri existaseră și chiar că-și putea imagina așa cum ar fi trebuit să se fi sfîrșit totul.

Retragerea lentă a orașelor pe măsură ce rezervele de apă și zonele umede erau mai întîi presărate, apoi acoperite cu o crustă și în cele din urmă astupate și înghițite de nisipul lacom.

Putea să vadă strălucirea maronie a aluviunilor și noroiului, lucioase ca niște piei de focă la început, estompîndu-se pe măsură ce se întindeau mai departe și mai departe, dincolo de estuarele rîurilor, mai departe și mai departe, pînă se întîlneau unele cu altele. Parcă vedea noroiul lucios ca o piele de focă devenind mlaștini pline cu trestie, apoi nisipuri umede, iar în final nisipuri albe și mișcătoare.

Putea să vadă munții tocindu-se ca niște creioane ascuțite, zăpada topindu-se pe măsură ce nivelul crescînd al nisipului îi îneca sub valuri de căldură. Parcă vedea ultimele cîteva piscuri înțepînd cerul ca niște degete ale unor oameni îngropați de vii; îi vedea acoperiți și uitați imediat de către aceste dune mai mult decît stupide.

Cum le spusese Rand?

Ubicue.

Dacă tocmai ai avut o vedenie, Billy băiete, a fost o vedenie a dracului de îngrozitoare.

Oh, da nu, nu era. Nu era îngrozitoare. Era chiar pașnică; la fel de liniștită ca un somn de după amiază. Ce poate fi mai pașnic decît o plajă? Alungă aceste gînduri. Îl ajuta și faptul că se uita înapoi spre navă.

– Nu va veni nici o cavalerie, spuse Rand. Nisipul ne va acoperi și după un timp noi vom fi nisipul, iar nisipul va fi noi. Surf-City fără surf. Te-ai prins, Bill?

Iar Shapiro era îngrozit, **tocmai** pentru că se prinsese. Nu puteai să nu vezi toată grămada aia de dune fără să nu te prinzi.

– Băga-mi-aș picioarele... spuse. Și se întoarse în navă.

Ascunzîndu-se de plajă.

***

Amurgul veni în sfîrșit. Exact momentul cînd pe orice plajă – o plajă adevărată – se presupune că lași deoparte mingea de volei, îți tragi pantalonii peste slip și-ți scoți cîmăciorii și berea. Nu e încă timpul de giugiuleală, dar aproape. Timpul să te pregătești de giugiuleală.

Cîmăciorii și berea nu fuseseră prevăzute în magaziile ASN/29.

Shapiro își petrecu tot restul după-amiezii îmbuteliind cu grijă toată apa rămasă pe navă. Folosind un portovac ca să aspire tot ce se scursese din conductele sparte ale sistemului de aprovizionare al navei și băltea pe podea. Se ocupă pînă și de puținul rămas pe fundul containerului de apă zdrobit al sistemului hidraulic. Nu scăpă din vedere nici micul cilindru din interiorul sistemului de purificare al aerului care recircula aerul din magazie.

În cele din urmă, intră în cabina lui Grimes.

Grimes ținuse cîțiva peștișori aurii într-un rezevor sferic construit special pentru condiții de imponderabilitate. Rezervorul fusese construit dintr-un plastic nepolimerizat incasabil și supraviețuise prăbușirii. Peștișorii de aur ca și proprietarul lor – nu fuseseră incasabili. Pluteau într-un norișor de un portocaliu palid înspre vîrful sferei care ajunsese pe sub cușeta lui Grimes împreună cu trei perechi de indispensabili foarte jegoși și jumătate de duzină de cuburi holografice porno.

Ținu puțin globul-acvariu privindu-i fix interiorul. „Ah, biet Yorik, îl cunoșteam bine." spuse dintr-o dată și rîse strident și indiferent. Apoi luă

plasa pe care Grimes o ținea pe noptieră și o introduse în rezervor. Scoase peștii și apoi se întrebă ce să facă cu ei. După un timp îi luă și-i duse la patul lui Grimes și ridică perna.

Era nisip dedesubt. Azvîrli cu indiferență peștii, iar apoi tumă grijuliu apa în bidonul pe care-l folosea drept colector. Bineînțeles că va trebui purificată. Dar chiar dacă n-ar fi funcționat filtrele, se gîndi că numai peste cîteva zile n-ar mai avea nici un fel de ezitare în a bea apă de acvariu doar pentru că putea conține ceva solzi pierduți și puțin căcățel de pește.

Purifică apa, o împărți și-i duse lui Rand rația înapoi pînă pe creasta dunei. Rand era tot acolo de parcă nu s-ar fi mișcat niciodată.

– Rand, ți-am adus porția ta de apă. Desfăcu fermoarul de pe pieptul costumului și strecură recipientul plat din plastic înăuntru. Era cît pe ce să închidă fermoarul cînd Rand îi îndepărtă mîna cu violență. Scoase recipientul. Pe una din fețe era înscris: RECIPIENT PROVIZII NAVA CLASA ASN CL. 23196755 STERIL PÎNĂ LA DEISIGILARE. Bineînțeles că acum sigiliul era rupt; Shapiro trebuise să umple sticlele într-un fel.

– Am purificat.

Rand își desfăcu degetele. Bidonul căzu în nisip cu un zgomot ușor.

– N-o vreau.

– Nu o... Rand, ce-i cu tine? Iisuse Cristoase, ai de gînd să termini o dată?

Rand nu răspunse.

Shapiro se aplecă și culese recipientul 23196755. Curăță grăunții de nisip intrați prin adînciturile că niște microbi mari și dolofani.

– Ce se întîmplă cu tine? repetă Shapiro. E șocul? Crezi că asta e? Pentru că-ți pot da o pastilă... sau o injecție. Dar nu mă deranjează să-ți spun că: începe să mă apuce și pe mine. Nu faci altceva decît să stai acolo uitîndu-te la mine patru sute de mile de nimic! Este nisip! Doar nisip!

– E o plajă, spuse Rand visător. Vrei să facem castel de nisip?

– O.K., bine, spuse Shapiro. Mă duc să iau un ac și o fiolă de Yellow Jack. Dacă vrei să te porți ca un puturos blestemat am să te tratez ca atare.

– Dacă încerci să-mi injectezi ceva, ar fi bine să te miști repede cînd ai să te furișezi prin spatele meu, spuse cu blîndețe Rand. Altfel o să-ți rup brațul.

Putea s-o facă și pe-asta. Shapiro, astrogatorul, cîntărea numai 140 de livre și avea numai 5,5 picioare. Lupta corp la corp nu era specialitatea lui. Mormăi o înjurătură și o luă înspre navă cu bidonul lui Rand.

– Cred că e viu, spuse Rand. De fapt, chiar sînt sigur de asta.

Shapiro privi în spate, la el, iar apoi, din nou, înspre dune. Apusul le filigranase cu aur crestele netede, întinse, un filigran ce se umbrea ușor spre negrul de abanos al văilor; pe duna următoare abanosul trecea din nou în auriu. De la auriu la negru. De la negru la auriu. Auriu la negru și negru la auriu și auriu la ...

Shapiro clipi repede de cîteva ori, iar apoi își frecă ochii cu mîna.

– De cîteva ori am simțit cum duna pe care stau mi s-a mișcat sub picioare, îi spuse Rand lui Shapiro. Se mișcă foarte ușor. E ca și cum ai simți venirea fluxului. O simt. Îi poți simți mireasma în aer și e sărată.

– Ești nebun, spuse Shapiro. Era atît de îngrozit încît simțea cum creierul i se transforma în sticlă.

Rand nu răspunse. Ochii îi căutau ceva dincolo de dunele ce variau de la auriu la negru, la auriu la negru, în amurg.

Shapiro se întoarse la navă.

Rand rămase pe dună toată noaptea și ziua următoare.

Shapiro privea afară și-l văzu. Rand își scoase costumul care aproape fusese acoperit de nisip. Doar o mînecă rămăsese afară uitată și imploratoare. Nisipul de deasupra și de dedesubtul ei îi amintea lui Shapiro de o pereche de buze ce sug cu aviditate știrbă o bucățică moale. Shapiro simți o dorință nebună de a se cățăra pe flancul dunei și de a salva costumul lui Rand.

Nu o făcu.

Stătu în cabina sa așteptînd nava de salvare. Mirosul de freon dispăruse. Fusese înlocuit de mirosul mult mai puțin plăcut al corpului pe cale de descompunere al lui Grimes.

Nava de salvare nu veni în acea zi, nici în acea noapte și nici în cea de a treia zi.

Într-un fel sau altul nisipul apăruse în cabina lui Shapiro, deși sasul fusese etanș, iar închizătoare părea perfect închisă. Aspiră grămăjoarele de nisip cu porta-vac-ul așa cum aspirase băltoacele de apă în prima zi.

Acum îi era sete tot timpul. Deja bidonul era aproape gol.

Crezu că a început să simtă mirosul, sări în aer; în somn auzea țipătul pescărușilor.

Putea să audă nisipul.

Briza blîndă spulbera duna înspre navă. În cabina lui încă mai era ordine, mulțumită porta-vac-ului, dar nisipul cucerise deja aproape tot restul navei. Dune mai mici pătrunseseră prin ecluzele sparte și puseseră stăpînire pe ASN/29. Nisipul se strecura în filamente și membrane prin găuri. Pătrunseseră și într-unul din rezervoarele sparte. Shapiro avea fața scofîlcită și descuamată.

***

Aproape de amurgul celei de a treia zile se cățără din nou să vadă ce mai făcea Rand. Se gîndi la început să ia o seringă hipodermică, apoi renunțase. Era mai mult decît un simplu șoc; acum știa asta. Rand era nebun. Cel mai bine era să moară repede. Și se părea că exact asta avea să se întîmple.

Shapiro era scofîlcit. Rand era emaciat. Corpul îi era ca un băț uscat. Picioarele, înainte atît de umflate și groase de mușchi de oțel erau slăbănoage și fleșcăite. Piele atîrna pe ele precum niște ciorapi largi care cad tot timpul. Era doar în chiloți, iar culoarea lor roșie îl făcea să pară în mod absurd în costum de baie. Un început de barbă îi crescuse pe față umplîndu-i obrajii palizi și bărbia. Barba avea culoarea nisipului plajei. Părul ce fusese de un castaniu clar se decolorase pînă aproape de blond. Îi atîrna peste frunte. Doar ochii străpungînd printre lațe cu o intesă strălucire albastră mai trăiau din plin. Ei fixau plaja.

(Dunele, nenorocitele astea de DUNE)

implacabili.

Atunci, Shapiro, își dădu seama că se va întîmpla ceva rău. Ceva cu adevărat rău. Văzu cum fața lui Rand începe să se transforme într-o dună. Barba și părul îi năpădiseră pielea.

– Tu, spuse Shapiro, vei muri. Dacă nu vii înăuntru și nu bei, vei muri.

Rand nu spuse nimic.

– Asta vrei de fapt?

Nici un răspuns. Nu se auzea decît vîjîitul persistent al vîntului. Shapiro observă cum ridurile de pe gîtul lui Rand se umpleau cu nisip.

– Singurul lucru pe care-l vreau, spuse Rand cu voce slabă și îndepărtată ca și suflarea vîntului, sînt înregistrările de pe plajă. Se află în cabină mea.

– Du-te dracu', spuse Shapiro furios. Știi ce îmi doresc? Sper să vină o navă înainte să mori. Vreau să te văd strigînd și urlînd cînd o să te ia de pe nenorocita asta de plajă. Sînt curios să știu: ce o să se întîmple atunci?

– Plaja o să te ia și pe tine, spuse Rand. Vocea îi era inexpresivă și spartă, ca vîntul șuierînd printr-o tigvă seacă, o tigvă uitată pe cîmpul de la recolta din octombrie.

– Ascultă. Ascultă valurile.

Rand își înalță capul. Gura lui, pe jumătate deschisă, dădu la iveală limba. Era contractată ca un burete uscat.

Shapiro auzi ceva.

Auzi dunele. Cîntau melodii de duminică după-masă pe plaje un pui de somn pe plaja fără vise. Somn lung, pace adîncă. Țipetele plîngărețe ale pescărușilor. Particulele schimbătoare și lipsite de gînduri. Nisipurile mișcătoare. Auzi... și fu înglobat. Înghițit de dune.

– Le-ai auzit și tu, spuse Rand.

Shapiro își vîrî două degete în nas și le scoase pline de sînge. Atunci închise ochii; gîndurile i se grupară încet și stîngaci. Inima începu să-i bată cu putere.

Aproape sînt ca Rand. Isuse!... aproape m-au prins.

Își deschise ochii și văzu că Rand devenise o cochilie de scoică pe o plajă de nisip, adunînd toate misterele ascunse din marea încă vie, fixînd dunele și dunele și dunele.

Nu mai vreau. Suspină Shapiro

Oh, dar ascultă valurile, îi șopteau dunele.

Cu toate că știa că nu trebuie s-o facă, Shapiro asculta totuși.

Atunci, prudența lui se topi.

Gîndi: Dacă mă așez, o să aud mai bine.

Se așează lîngă Rand, își încrucișă picioarele ca un indian Yaqui și ascultă.

Ascultă Beach Boys și Beach Boys îi cîntară despre distracții, distracții, distracții. Auzi cum cîntau despre fetele mereu bine dispuse de pe plajă. Auzi.

Suspinul dogit al vîntului, trecîndu-i nu prin urechi, ci prin canionul dintre lobul stîng și lobul drept al creierului său, îl auzi suspinînd undeva în întunericul măsurat numai de podul suspendat al lui corpus callosum, care stabilea legătură între gîndurile sale și infinit. Nu-i era foame, nici sete, nici frig, nici frică. Asculta numai vocea venită de nicăieri.

Și vehiculul veni.

Veni năpustindu-se din cer, propulsoarele lăsînd o dîră portocalie de la dreapta la stînga. Tunetul înconjură ținutul vălurit și mai multe dune se prăbușiseră ca un creier străbătut de un glonte. Tunetul îl surprinse pe Shapiro descoperit și-l rostogoli de cîteva ori și apoi îl aduse înapoi.

Se ridică în picioare.

– Nava! strigă el. **La dracu! Nava! Nava! Nava!**

Era o navă comercială care făcea curse regulate, murdară și ruinată de cei cinci sute-ori cinci mii de ani de cînd era în serviciul clanului. Plutea în aer, clătinîndu-se puternic, derapînd. Căpitanul opri motoarele transformînd nisipul în sticlă neagră. Shapiro se bucură.

Rand se uita în jur ca un om trezit dintr-un somn adînc.

– Spune-le să plece, Billy!

– Tu nu înțelegi spuse Shapiro tîrîndu-se lîngă el și agitîndu-și pumnii în aer. O să te faci bine.

Se îndreptă spre navă cu pași mari și săltăreți ca un cangur fugind de un incendiu.

Nisipul se ridica spre el. Shapiro îl lovi cu piciorul. La dracu cu tine, nisipule! Eu am lăsat o gagică la Hansonville. Nisipul n-a avut niciodată o gagică. Plaja n-a avut parte de distracție niciodată.

Trapa traderului se deschise. Pasarela țîșni afară ca o limbă. Un bărbat ieși urmat de trei androizi identici și de un tip prins într-un corset de fier, probabil era căpitanul. Oricum purta o beretă cu simbolul clanului pe ea.

Unul din androizi întinse o vergea spre el. Shapiro o îndepărtă. Se lăsă să cadă la picioarele căpitanului și-i îmbrățișă proteza ce-i înlocuia picioarele pierdute.

„Dunele... Rand.. fără apă... în viață... l-au hipnotizat... o lume care murmură... eu... mulțumesc lui Dumnezeu."

Un tentacul de oțel se încolăci în jurul lui Shapiro și îl îndepărtă. Nisipul uscat scrîșni sub el, ca și cînd ar fi rîs.

E în ordine, spuse capitanul. **Be-al shel! Eu! Eu! Pistolul!**

Androidul îl lăsă pe Shapiro să cadă și se dădu înapoi, fixîndu-l confuz. Am făcut atîta drum pentru un nenorocit de Fed! exclamă amar căpitanul.

Shapiro plînse. Îl durea, dar nu capul, ci mai degrabă ficatul.

Dud! Dă-i Apa-pentru-el-care-plînge!

Bărbatul care fusese primul, îi aruncă o sticlă ca un biberon. Shapiro o desfăcu și supse cu lăcomie, împrăștiind apa rece și limpede care i se scurse pe bărbie, în stropi care-i mînjiră tunica, decolorată pînă ajunsese să capete nuanța palidă a oaselor. Se înecă, vomă și apoi bău din nou.

Dud și căpitanul îl urmăriră cu atenție. Androizii îl fixau inexpresivi.

În cele din urmă, Shapiro, se șterse la gură și se așeză. Se simțea bine și rău

în același timp.

– Tu ești Shapiro? îl întrebă capitanul.

Shapiro dădu din cap.

– Aparții clanului?

– Nu.

– Numărul ASN?

– 29.

– Echipajul?

– Trei. Unul mort. Celălalt Rand - acolo. Le indică locul fără să se uite.

Pe fața căpitanului nu se citi nimic. Însă pe a lui Dud, da.

Plaja l-a luat, spuse Shapiro. Văzu privirile întrebătoare și neîncrezătoare. Poate... șocul. Părea hipnotizat. Tot vorbea despre Beach Boys... nu contează, voi nu aveți de unde să știți. Nu a vrut să bea sau să mănînce. E foarte rău.

– Dud, ia unul dintre androizi și cărați-l de aici. Clatină din cap. Cristoase, o navă Fed. Nici o posibilitate de salvare.

Dud îl aprobă. Cîteva momente mai tîrziu, se cățără pe panta dunei însoțit de un andi. Un andi semăna cu un surfer de douăzeci de ani și care părea că face bani vînzînd droguri în timpul plictisitoarelor pauze, dar mersul îl caracteriza mai bine decît tentaculele crescute din găurile brațelor. Mersul, comun tuturor androizilor, era lin, ondulat, semănînd cu mersul aproape dureros al unui majordom englez suferind de hemoroizi.

Se auzi un bîzîit de la pupitrul căpitanului.

– Sînt aici.

– Aici, Gomez, căpitane. A apărut o complicație. Compscanul și telemetria suprafeței ne arată o suprafață foarte instabilă. Nu există nici un pat de rocă pe care să ne putem baza. Ne aflăm pe ceva mișcător și în curînd s-ar putea să ne fie greu să mai rămînem. Problema este că

pîrîul nostru e pe cale să se destabilizeze.

– Vreo recomandare?

– Trebuie să plecăm.

– Cînd?

– În cinci minute.

– Ești un căcănar simpatic Gomez.

Căpitanul apasă o tastă și emițătorul se decuplă.

Shapiro își roti ochii. „Uite Rand, n-are importanță. Totul e O.K." O să vă duc înapoi spuse căpitanul. Eu nu sînt misiune de salvare, iar Federația o să plătească ceva pentru voi... nu că ați valora prea mult. El e nebun, iar tu ești un găinat de găină.

– Nu... nu înțelegi. Tu.

Ochii șireți și galbeni ai căpitanului străluciră.

– Ai ceva împotrivă? întrebă

– Căpitane... uite... vă rog.

– Dacă tot ai început, n-are rost să te oprești tocmai aici. Spune-mi ce e și unde e. O să iau 70-30 bani pentru o operație de salvare. Nu poți să oferi mai mult, ei! Tu.

Solul începu să se ridice. Se ridica destul de vizibil. O sirenă începu să sune înfundat în interiorul traderului. Comunicatorul de la pupitrul căpitanului prinse și el viață.

– Deci strigă Shapiro. **Deci acum ți-ai dat seama în ce ai intrat? Vrei să mai vorbești despre contrabandă? Trebuie să ieșim dracu de aici!**

– Gura frumosule, ori o să-l pun pe unul din gagii ăștia să te liniștească, spuse căpitanul. Vocea îi era liniștită, dar ochii i se schimbaseră. Deschise comunicatorul.

– Căpitane, sîntem înclinați cu zece grade și continuăm să ne aplecăm. Liftul coboară, dar are deja un unghi de înclinare. Încă mai avem timp, dar nu prea mult. Nava se va răstuma.

– O s-o oprească suprastructurile.

– Nu, domnule. Îmi cer iertare, dar n-o vor susține.

– Pregătește-te pentru decolare, Gomez.

– Mulțumesc, domnule.

– Dud și androidul se întorcea coborînd panta unei dune. Rand nu era cu ei. Androidul mergea în continuare. Atunci, se petrecu un lucru ciudat. Androidul căzu și se rostogoli. Căpitanul se încruntă. Acesta nu căzuse ca un android ci, s-ar fi putu spune, aproape ca un om. Era ca și cum cineva ar fi răsturnat un manechin într-un magazin universal. Exact așa căzuse. O bufnitură și un nor fin de nisip se ridică în jurul lui.

Dud se întoarse și îngenunche lîngă el. Picioarele androidului i se mișcau ca în vis. Cele 1,5 milioane de microcircuite răcite cu freon care îi formau mintea încă mai mergeau. Dar mișcările erau lente și sacadate. Se opriră. Fumul începu să-i iasă prin pori și tentaculele îi tremurară pe nisip. Era la fel de groaznic ca și imaginea unui muribund. Un sunet înfundat ieșea din el: Graaaagggg!

– E plin de nisip, șopti Shapiro. S-a convertit la religia celor din Beach Boys.

Căpitanul îl privi nerăbdător. „Nu fi ridicol, omule. Chestiile astea pot umbla pe o furtună de nisip, fără să pătrundă vreun firicel înăuntrul lor."

– Dar nu în lumea asta.

Terenul se mișca din nou. Traderul era acum înclinat. Clar se auzea un geamăt surd ca și cînd stîlpii de susținere ar fi suportat o greutate mult mai mare.

– Lasă-l! îi strigă căpitanul lui Dud. Lasă-l! Lasă-l! Gee-Yat! Vino-la-mine-pentru-cry!

Dud veni, lăsîndu-l pe android să meargă cu fața în jos pe nisip.

– Ce harababură, mîrîi căpitanul.

El și Dud începură o discuție susținută integral într-un dialect pidgin, pe care Shapiro era în stare

să-l înțeleagă doar pînă la un anumit punct. Dud îi spuse căpitanului că Rand refuzase să vină. Andi încercase să-l apuce, dar fără prea multă convingere. Încă de pe atunci, începuse să se miște cu greutate, și niște sunete ciudate se auziseră din el. De asemenea, începuse să recite o combinație între coordonatele unei hărți cu exploatările miniere și catalogul casetelor de muzică folk aparținînd căpitanului. Atunci, Dud se dusese personal la Rand. Se luptase cu el. Căpitanul îi spuse că dacă Dud îi permisese unui om care stătuse trei zile în soare, să-l învingă, atunci ar fi cazul să-și aleagă un alt Prim.

Fața lui Dud se întunecă de jenă, dar privirea lui gravă și îngrijorată nu se schimbă. Își întoarse capul încet, arătînd patru semne adînci ce-i brăzdau obrazul. Acestea se vindecau încet.

– El pistol mari indicii, spuse Dud. Puternic-pentru-cry. El-pistol pentru umby.

– Umby-el pentru - Cry? căpitanul îl privi cu asprime.

Dud dădu din cap. „Umby. Beyat-ea! Umby-pentru-cry."

Shapiro își încordase mintea obosită și înspăimîntată ca să înțeleagă cuvintele lor. Și acum. Umby. Înseamnă nebun. **Este puternic, pentru numele lui Dumnezeu, Puternic pentru că e nebun. Are mari disponibilități, o mare forță. Pentru că e nebun...**

Mari disponibilități... poate astea însemnau și valuri mari. Nu mai era singur. Dar și disponibilități părea să fie cuvîntul potrivit.

Umby.

Pămîntul tresări sub ei, iar nisipul se ridică acoperind cismele lui Shapiro.

***

Din spatele lor veni un ka-thud, ka-thud, ka-thud, dogit din deschizătura tubului.

Lui Shapiro i se păru că era cel mai plăcut sunet pe care-l auzise vreodată în viață.

Căpitanul se adînci în gînduri, un centaur străniu a cărui jumătate inferioară nu era un cal, ci o proteză și foi metalice. Atunci își ridică privirea și deschise comunicatorul.

– Gomez, trimite-l pe Excellent Montoya jos cu o armă cu tranchilizante.

– Înțeles.

Căpitanul se uita la Shapiro. Acum, înainte de toate, am pierdut un android care valorează mai mult decît salariul tău pe următorii zece ani.

Mi se rupe! îl vreau pe gagiul tău.

– Căpitane. Shapiro nu se putu opri să-și lingă buzele. Știa că era cel mai prost lucru pe care putea să-l facă. Nu voia să pară nebun, isteric, sau fricos, și se pare că, deja, căpitanul decisese că era toate trei la un loc. Lingîndu-și buzele așa dintr-o dată, nu putea decît să-i confirme impresia... dar nu putea să se abțină. Căpitane, nu vă pot impresiona destul de puternic, încît să vreți să plecați de aici cît mai rapid poți..."

– Poți cap de trîntor, spuse căpitanul, destul de prietenos.

Un strigăt firav se ridică din vîrful dunei alăturate.

– Nu mă atingeți! Nu vă apropiați! Lăsați-mă în pace! Toți!

– Mari indics arma uby, spuse Dud grav.

– Ma-el, yeah-mon, îi răspunse căpitanul și apoi se întoarse spre Shapiro. Chiar că e nebun bine, nu-i așa?

Shapiro se cutremură. Nu știți. Nu mai...

Nisipul se mișca din nou. Stîlpii de susținere gemeau mai puternic decît oricînd. Comunicatorul trosni. Vocea lui Gomez era subțire, ușor instabilă.

– Trebuie să plecăm chiar acum, căpitane!

– Bine. Un om maroniu ieși din navă. Purta un pistol lung în mînă. Căpitanul i-l indică pe Rand. Ma-el. Pentru-cry! Poți?

Excellent Montoya, fără să pară deranjat de pămîntul înclinat, care de fapt, nici nu mai era pămînt, ci nisip transformat în sticlă (Shapiro observă crăpături largi care se ramificau pe suprafața lui), fără să fie deranjat de sunetele emise de stîlpii de susținere, sau de mișcările stranii ale androidului care părea că-și sapă cu picioarele propria groapă, studie figura slabă a lui Rand.

– Pot, spuse.

– Arma! Arma pentru cry! Căpitanul scuipă într-o parte. „Împușcă-l în nas, nu-mi pasă spuse. Atîta timp cît va trăi și după ce plecăm de aici."

Excellent Montoya ridică pistolul. Aparent, gesturile erau două treimi întîmplătoare și o treime nepăsătoare, dar Shapiro, chiar și în starea

de panică în care se afla, observă felul în care capul lui Montoya se aplecă într-o parte ca pentru a se alinia pe direcția țevii. Ca mulți din cei ce aparțineau clanului, arma era aproape o parte a lui, ca și cum ar fi ochit cu propriul arătător.

Se auzi un **Fooh!** dogit în momentul în care el apăsă pe trăgaci și încărcătura tranchilizantă zbură peste cîmp.

O mînă țîșni dintre dune și o doborî.

Era o mînă uriașă, maronie, tremurătoare, făcută din nisip. Ea se ridicase în ciuda vîntului, și stinse strălucirea momentană a încărcăturii. Apoi, nisipul căzu la loc cu un **thrrrrap** înfundat. Nici urmă de mînă. Imposibil să crezi că se întîmplase cu adevărat. Dar toți văzuseră.

– Giddy-hump, spuse căpitanul pe un ton ca de conversație normală.

Excellent Montoya căzu în genunchi. **„Aidy-pot-pentru-Cry, bit-gat a venit! Văzut-hoh luat stomac-arma-pentru cry!..."**

Indiferent, Shapiro își dădu seama că Montoya spunea o rugăciune în pidgin. Sus pe dună, Rand țopăia în sus și în jos, agitîndu-și pumnii în aer, strigîndu-și triumful.

O mînă. A fost o MÎNĂ. El a avut dreptate; e vie, vie, vie...

– Indic! se răsti căpitanul la Montoya. „Cannit! Arma!"

Montoya tăcu. Ochii i se întoarseră spre figura surîzătoare a lui Rand și apoi se uită în altă parte. Expresia de pe față era de groază amestecată cu superstiție apropiată de cea medievală.

– Bine spuse căpitanul. Ne ajunge. O las baltă. Plecăm.

Întoarse două butoane ale pupitrului. Motorul ar fi trebuit să-l rotească astfel încît să-l așeze cu fața spre semnul intrării, nu porni; doar scînci și scrîșni. Căpitanul blestemă. Solul tremura din nou.

– Căpitane!, strigă Gomez, panicat.

Căpitanul lovi un alt buton și proteza mecanică începu să meargă cu spatele spre intrare.

– Ghidează-mă, îi spuse lui Shapiro. N-am nici o nenorocită de oglindă retrovizoare. A fost o mînă, nu-i așa?

– Da.

– Vreau să ies de aici, spuse căpitanul. Sînt mai bine de patruzeci de ani de cînd nu mai am partea de jos, dar acum chiar îmi vine să fac pe mine.

Thrrap! Dintr-o dată, o dună se prăbuși asupra pasajului. Nu era o dună, ci o mînă.

– La dracu! La dracu! spuse căpitanul.

Pe duna lui, Rand zburda și striga.

Atunci, carcasa metalică ce înlocuia partea de jos a căpitanului, începu să se rotească. Mini-tancul a cărui turelă era compusă din capul și umerii căpitanului, începu să se miște înapoi.

– Ce...

Proteza se bloca. Nisipul țîșni printre ei.

– Luați-mă de aici, urlă căpitanul la cei doi androizi care mai rămăseseră. **Acum! CHIAR ACUM!**

Tentaculele lor se încolăciră în jurul roților protezei că să-l ridice, arăta ridicol ca un student gata să fie aruncat în sus cu o pătură de o bandă gălăgioasă de băieți aparținînd aceluiași club. Deschide comunicatorul.

– Gomez! Ultima secvență! Acum! Acum!

Duna de dedesubtul pasajului se agită. Deveni o mînă. O mînă mare, maronie care începu să zgîrie panta.

Țipînd, Shapiro se îndepărtă de mînă.

Blestemînd, căpitanul era cărat departe de ea.

Pasarela fu atrasă. Mîna căzu și redeveni nisip. Trapa se închise. Nu mai era timp să-și găsească un adăpost. Nu mai era timp pentru nimic de genul ăsta. Shapiro nimeri într-o poziție periculoasă lîngă unul din pereții despărțitori și turtiți de accelerație. Înainte de a-și pierde cunoștință, i se păru că putea să simtă nisipul apucînd traderul cu un braț maroniu și musculos, încordîndu-se și încercînd să-i rețină.

Apoi reușiră s-o șteargă.

***

Rand îi privi cum se îndepărtau. Stătea jos. După ce urma jeturilor dispăru de pe cer, își întoarse privirea spre nemărginirea liniștită a dunelor.

– Am făcut rost de un vagon din '34 și am zis că e din lemn se adresează nisipului gol și mișcător. Nu era foarte scump; era vechi, dar bun.

Încet, gînditor, începu să-și îndese nisip în gură. Înghiți... înghiți... înghiți. Curînd stomacul lui era un butoiaș umflat și nisipul începu să se strîngă acoperindu-i picioarele.

Caius STANCU
Ana Maria NEGRILĂ

Traducere de Mihnea Columbeanu

După-amiaza aceea, mai tîrziu, Jack luă un pat pliant din camera de serviciu de la etajul întîi şi îl puse într-un colţ în dormitorul lor. Wendy credea că Danny nu va putea să adoarmă dar puştiul începuse să moţăie chiar înainte ca emisiunea lui preferată să se termine şi, 15 minute după ce l-au băgat în pat, dormea buştean, nemişcat, cu o mînă pusă sub obraz. Wendy îl privea, ţinînd cu degetul semn în romanul pe care încerca să-l citească.

– Ah, fir-aş al dracului! - exclamă Jack.

Wendy îşi ridică privirea:

– Ce e?

– Nimic.

Jack se uită din nou la piesă cu o mîinie abia stăpînită. Cum de a putut să creadă că era bună. Era de-a dreptul puerilă. Fusese scrisă de o mie de ori. Mai rău, încă, habar nu avea cum s-o termine. Odinioară i se păruse destul de simplă. Denker, într-o criză de furie, ia vătraiul de lîngă sobă şi îl omoară pe Gary cel sfînt în bătaie. Apoi, cu picioarele răşchirate peste cadavru, într-o mînă ţinînd vătraiul însîngerat, răcneşte către public: **„E aici undeva şi o să-l găsesc!"** Apoi, în timp ce lumina se stinge încet, iar cortina este coborîtă, publicul vede trupul lui Gary prăbuşit cu faţa în jos în

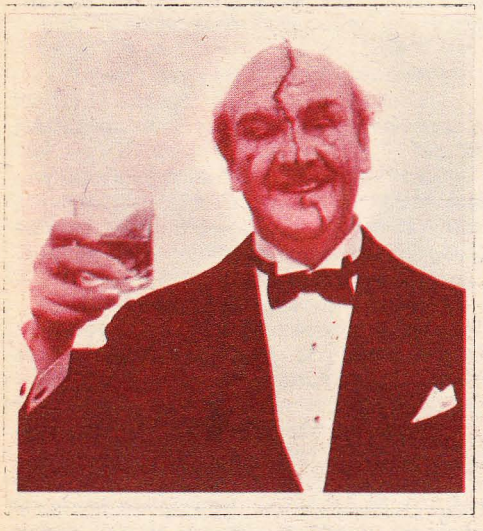

avanscenă, iar Denker se îndreptă cu paşi hotărîţi spre bibliotecă şi începe să smulgă frenetic cărţile din rafturi, le priveşte, le aruncă pe jos. Crezuse că era o idee destul de veche, care putea fi considerată iarăşi nouă, o piesă a cărei noutate ar fi fost suficientă ca să ţină afişul pe Broadway: o tragedie în cinci acte.

Dar, pe lîngă neaşteptatul său interes pentru istoria hotelului Overlook, se mai întîmplase ceva. Începuse să aibă sentimente contradictorii faţă de personajele sale. Iar aceasta era ceva nou. În mod normal îi plăceau toate personajele sale. Şi cele bune şi cele rele. Şi îi părea bine că aşa simţea. Acest fapt îi permitea să încerce să observe toate faţetele lor şi să le înţeleagă mai bine motivaţiile. Nuvela sa preferată, pe care o vînduse unei reviste mici din sudul statului Maine, **„Contraband", se numea „Maimuţa este aici, Paul DeLong"**. Era vorba despre un tip care maltrata copiii şi care tocmai se pregătea să se sinucidă într-o cameră închiriată. Numele tipului era Paul DeLong iar prietenii îi ziceau Maimuţa (Monkey). Lui Jack îi plăcuse Monkey foarte mult. Avea înţelegere pentru nevoile bizare ale lui Monkey, ştiind că Monkey nu este singurul vinovat pentru cele trei violuri şi crime pe care le comisese în trecut. Avusese părinţi răi, tatăl, o brută, ca propriul său tată, mama o cîrpă tăcută şi schiloadă, ca propria sa mamă. Avusese o experienţă homosexuală în şcoala primară. Avusese apoi parte de umilinţe nenumărate. Experienţe şi mai rele în liceu şi în colegiu. Fusese arestat şi trimis într-un ospiciu după ce făcuse exhibiţionism în faţa unor fetiţe care tocmai coborau din autobuzul şcolii. Apoi fusese dat afară din ospiciu şi trimis pe stradă, pentru că directorul considerase că s-a îndreptat. Numele acelui om era Grimmer. Grimmer ştia că Monkey DeLong prezintă simptome deviaţioniste, dar, cu toate acestea, scrisese acel raport bun, plin de speranţe şi îi dăduse drumul să plece. Lui Jack îi plăcea Grimmer şi îl înţelegea şi pe el. Grimmer trebuia să conducă o instituţie fără personal suficient şi fără bani suficienţi şi să încerce s-o ţină în stare de funcţionare, să n-o lase să se dezmembreze, folosindu-se în acest sens de scuipat, sîrmă ghimpată şi alocaţii de cîţiva bănuţi de la o administraţie care trebuia să se confrunte cu electoratul. Grimmer ştia că Monkey putea intra în contact cu alţi oameni, că nu-şi murdărea pantalonii şi nici nu încerca să-şi înjunghie semenii cu foarfecele. Nu credea că este Napoleon. Psihiatrul care se ocupase de cazul lui Monkey era de părere că existau suficiente şanse ca Monkey să se descurce bine în libertate şi amîndoi ştiau că cu cît mai mult este un om ţinut într-o asemenea instituţie, cu atît mai mult ajunge să simtă nevoia să trăiască într-un spaţiu închis. Aşa cum un toxicoman are nevoie de drogurile sale. Şi în tot acest timp, oamenii se buluceau la uşile lor. Paranoici, schizoizi, cicloizi, semicatalamici, oameni care pretindeau că fuseseră în cer în farfurii zburătoare, femei care arseseră organele sexuale ale copiilor lor cu brichetele, alcoolici, piromani, cleptomani, depresivi, sinucigaşi. Trăim într-o lume bătrînă şi dură, drăguţă. Dacă n-ai o constituţie mai solidă, te apucă tremuratul, năbădăile şi te duci pe apa sîmbetei înainte să împlineşti 30 de ani. Jack înţelegea problemele lui Grimmer. Îi înţelegea pe părinţii victimelor. Desigur, îi înţelegea şi pe copiii ucişi. Şi pe Monkey DeLong. Lasă-i pe cititori să spună a cui este vina. Pe vremea aceea nu voia să judece pe nimeni. Mantia de moralist nu-i

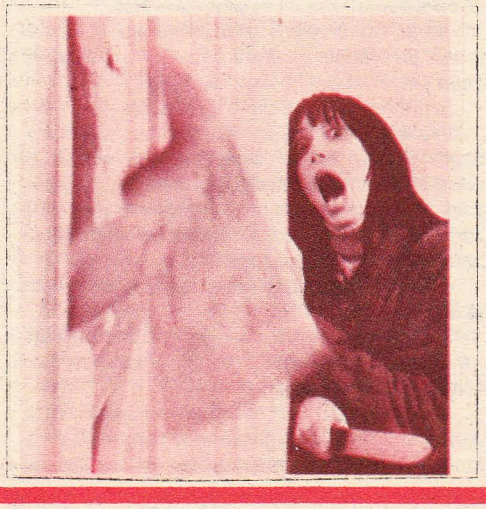

stătea bine pe umeri.

Începuse **„Şcoala cea mică"** în acelaşi spirit optimist. Dar în timpul din urmă, devenise părtinitor, mai mult decît atît, ajunsese să-şi deteste eroul, Gary Benson. Conceput iniţial ca fiind un băiat mai mult blestemat de avere, decît binecuvîntat de ea, un băiat care voia mai mult decît orice să aibă o foaie matricolă bună şi să poată merge la Universitate, pentru că luase în mod cinstit examenul de admitere şi nu pentru că tatăl său trăsese nişte sfori, devenise în ochii lui Jack un îngîmfat, un aspirant în faţa altarului cunoaşterii, mai degrabă decît un ucenic sincer, exemplu de virtute pe dinafară, plin de cinism pe dinăuntru, plin nu cu inteligenţă adevărată (aşa cum fusese gîndit la început) ci numai cu şiretenie de animal. De-a lungul întregii piese i se adresa lui Denker cu „domnule", aşa cum Jack îşi învăţase propriul fiu să se adreseze celor mai în vîrstă şi mai competenţi. I se părea că Danny folosea cu sinceritate cuvîntul aşa cum o făcea şi acel Gary Benson de la început, dar în actul cinci devenea din ce în ce mai limpede că Gary folosea cuvîntul cu inflexiuni satirice în voce, în aparenţă sincer, în timp ce acel Gary Benson dinăuntru se strîmba şi se uita chiorîş la Denker. Denker, care nu avusese niciodată parte de lucrurile pe care le avea Gary. Denker, care a trebuit să muncească toată viaţa ca să ajungă directorul unei şcoli nenorocite. Care se confrunta acum cu dezastrul din cauza acestui băiat bogat, frumos şi aparent inocent care copiase la ultimul examen şi apoi ştersese cu viclenie toate urmele. Jack îşi închipuise că Denker - profesorul nu se deosebea prea mult de acei ţanţoşi Cezari micuţi din America de Sud, în regatele lor din banane, înfruntîndu-şi disidenţii oriunde s-ar fi aflat; era un superfanatic, într-o cochilie meschină, om a cărui fiecare poftă devine o adevărată cruciadă. La început, voise ca piesa

...HE ...ING

lui să simbolizeze universul la scară mică, pentru a putea spune cîte ceva despre abuzul de putere. Acum avea din ce în ce mai mult tendința să și-l închipuie pe Denker drept un fel de domn Chips, iar tragedia nu se mai referea la supliciul intelectual la care era supus Gary Benson, ci la distrugerea unui profesor și director de școală, bătrîn și cumsecade, incapabil să pătrundă tertipurile cinice ale acestui monstru prefăcut în elev.

Nu a fost în stare să termine piesa.

Acum se uita la ea, bombănind furios, întrebîndu-se dacă există vreo cale prin care să salveze situația. Nu credea că există. Începuse să scrie o piesă care la un moment dat s-a transformat în alta hocus-pocus! La dracu! Oricum ar fi fost mai fusese scrisă. Oricum ar fi fost era un rahat mare. Și de ce își făcea nervi degeaba din cauza ei în seara asta? După cîte se întîmplaseră în timpul zilei, nu era de mirare că nu poate gîndi limpede.

– ... să-l ducem jos?

Ridică privirea, încercînd să vadă cu ochii împăienjeniți:

– Hm?

– Am zis cum o să-l ducem jos. Trebuie să-l ducem de aici, Jack.

O clipă mințile i-au fost atît de împrăștiate încît nici nu a înțeles despre ce era vorba. Apoi își dădu seama și scoase un hohot scurt de rîs, scurt ca un lătrat.

– Vorbești de parcă ar fi cel mai simplu lucru din lume.

– N-am vrut...

– Nici o problemă, Wendy. Mă duc în cabina telefonică din hol să-mi schimb hainele și o să-l duc în zbor la Denver. Îmi spuneau Superman Jack Torrance în tinerețe.

Chipul ei căpătă o expresie jignită.

– Înțeleg, Jack. Este o problemă. Aparatul de radio e spart. Zăpada... dar trebuie să înțelegi problema lui Danny. Dumnezeule, de ce nu înțelegi? A fost într-o stare catatonică, Jack. Dacă n-ar fi ieșit din ea?

– Dar a ieșit - zise Jack, tăios.

Și el se speriase cînd văzuse ochii fără expresie, chipul cadaveric al lui Danny, sigur că se speriase. La început. Dar cu cît se gîndea mai mult la asta cu atît se întreba dacă nu cumva puștiul se prefăcuse ca să scape de pedeapsă. Doar pătrunsese pe teritoriu interzis.

– Nu contează - spuse ea.

Se apropie de el și se așează pe marginea patului, lîngă birou. Era uimită și îngrijorată.

– Jack, dar vînătăile de pe gît?! Ceva i-a făcut asta. Și vreau să-l luăm de aici!

– Nu țipa. Mă doare capul, Wendy. Și eu sînt tot atît de îngrijorat ca și tine, așa că te rog... nu... țipa.

– Bine - zise ea, coborînd vocea. Nu țip. Dar nu te înțeleg, Jack. Ceva este aici înăuntru cu noi. Și nu e ceva drăguț. Trebuie să coborîm în Sidewinder, nu doar Danny, ci toți trei. Repede. Și tu... tu stai aici și-ți citești piesa!

– „Trebuie să coborîm, trebuie să coborîm" - tot repeți asta. Chiar că-ți închipui că sînt Superman.

– Îmi închipui că ești soțul meu - spuse ea încet, privindu-și mîinile.

Atunci explodă. Trînti manuscrisul pe birou, îndoind colțurile paginilor și mototolindu-le pe cele de la fund.

– E timpul să-ți bagi în cap niște adevăruri neplăcute, Wendy. Nu mi se pare că le-ai fi interiorizat, așa cum spun sociologii. Îți tot joacă în cap, ciocnindu-se una de alta, ca bilele de biliard. Trebuie să le bagi în pungile din colțurile mesei. Trebuie să înțelegi odată pentru totdeauna că sîntem înzăpeziți.

Pe neașteptate, Danny începu să se foiască în pat. Dormind încă, se răsucea de o parte pe alta. Așa cum făcea întotdeauna cînd noi doi ne certam – gîndi Wendy uluită. Și ne certăm din nou.

– Te rog, Jack, nu-l trezi.

Se uită la Danny și obrajii i se descongestionară puțin:

– Bine. Îmi pare rău. Îmi pare rău că ți s-a părut că sînt supărat Wendy. Nu e din cauza ta. Eu am spart aparatul de radio. Dacă este cineva vinovat, atunci eu sînt acela. Era legătura noastră cu restul lumii. Alo-Alo-Alo. Vă rugăm, domnule pădurar, luați-ne de aici. E tîrziu și ne e frică.

– Oprește-te - zise ea și-i puse o mînă pe umăr. El își culcă capul pe ea. Cu cealaltă mînă, Wendy îi netezi părul.

– Cred că ai dreptul să vorbești așa, după cîte acuzații ți-am aruncat. Cîteodată semăn cu mama. Sînt o ticăloasă. Dar trebuie să înțelegi că mi-e greu să trec peste... anumite lucruri. Trebuie să înțelegi asta.

– Te referi la brațul lui.

Buzele i se subțiară.

– Da - zise și continuă grăbită. Doar nu din cauza ta. Sînt îngrijorată cînd iese afară să se joace. Sînt îngrijorată că o să-și dorească o bicicletă la anul, sînt îngrijorată din cauza dinților și ochilor lui și mai ales din cauza acestui lucru pe care el îl numește strălucire. Mi-e teamă. Pentru că e atît de mic și pare atît

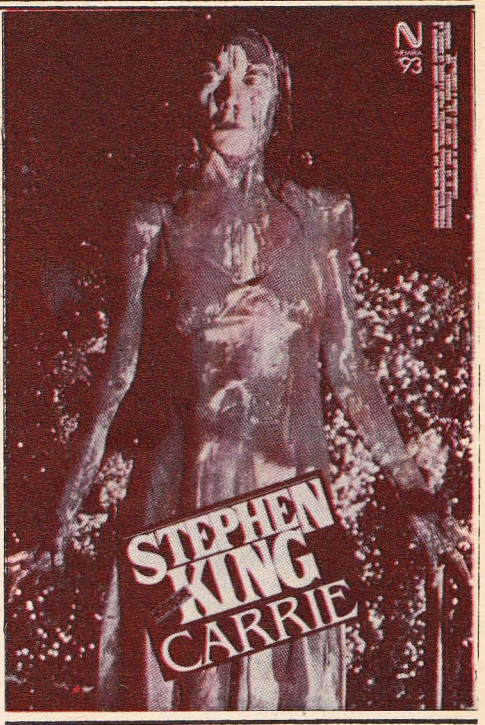

În curînd la editura NEMIRA

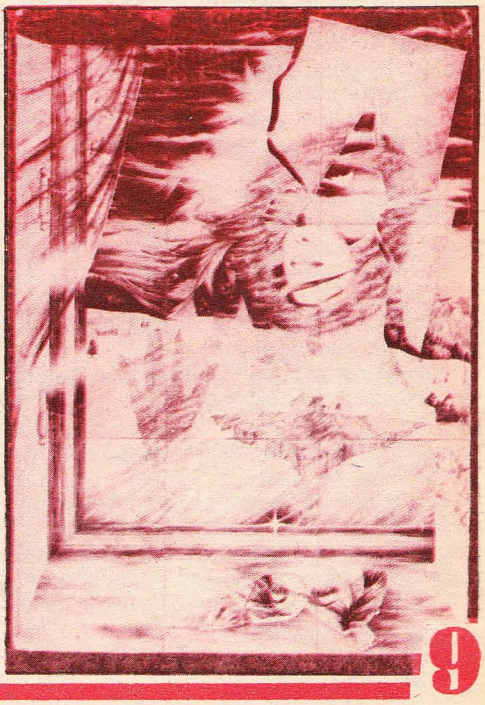

de fragil și pentru că... pentru că e ceva în hotelul ăsta care-l vrea. Și va trece peste noi ca să-l prindă dacă va fi nevoie. De asta trebuie să-l scoatem de aici, Jack. Știu asta! Simt că trebuie! **Trebuie să-l scoatem de-aici!**

În agitația care o cuprinse, mîna i se încleștase cu putere pe umărul lui, dar Jack nu se mișcă. Îi căută sînul prin cămașă și începu s-o mîngîie.

– Wendy - spuse și se opri.

Ea îl aștepta să-și găsească cuvintele. Mîna puternică pe pieptul ei îi dădea o senzație bună, o alina.

– Poate că pot să schiez cu el pînă jos. Ar putea să meargă singur o bucată din drum, dar cea mai mare parte a drumului va trebui să-l duc în spate. Asta ar însemna să dormim sub cerul liber una, două, poate chiar trei nopți. Asta ar însemna să construiesc o sanie pentru provizii și sacii de dormit. Mai avem tranzistorul și putem alege o zi cînd prognoza meteorologică ne va spune că urmează trei zile frumoase. Dar dacă prognoza se înșeală – încheie el pe un ton blînd și măsurat, cred că s-ar putea să murim.

Wendy pălise. Fața îi era lucioasă, ca de stafie. Continuă să-i mîngîie sînul, frecînd sfîrcul ușor cu degetul.

Ea scoase un sunet slab – ca reacție la cuvintele lui sau la gesturile sale blînde, nu-și putea da seama. Ridică puțin mîna și-i descheie nasturele de sus al cămășii. Wendy își schimbă poziția picioarelor. Dintr-o dată pantalonii i se păreau prea strîmți, iritînd-o ușor, într-un mod destul de plăcut.

– Ar însemna să te lăsăm singură, pentru că habar n-ai să schiezi. Asta ar însemna trei zile în care să nu știi nimic despre noi. Vrei așa ceva?

Mîna îi coborî spre al doilea nasture, îl descheie și-i dezvălui începutul sînilor.

– Nu- răspunse ea, cu o voce răgușită. Aruncă o privire înspre Danny. Se liniștise. Își sugea degetul. Totul era în regulă. Dar Jack omisese un amănunt. Era prea întunecat tabloul descris. Mai era ceva... ce?

– Dacă stăm cuminți, Jack spuse, descheind al treilea și al patrulea nasture cu aceeași încetineală premeditată, o să vină la un moment dat un pădurar pe aici ca să vadă ce mai facem. Și atunci o să-i spunem că vrem să coborîm. Și el o să aibă grijă de asta.

Îi expuse sînii prin cămașa descheiată, își plecă capul și-și puse buzele în jurul unui sfîrc. Era tare și drept. Își plimbă limba peste el, încet, înainte și înapoi, așa cum știa că îi place. Wendy gemu și-și arcui spatele.

(„Ceva ce am uitat?")

– Iubitule?

Cu de la sine putere, mîinile ei îi mîngîiau ceafa, ținîndu-l mai aproape, așa că atunci cînd răspunse, vocea îi sună înăbușit.

– Cum o să ne scoată pădurarul de aici?

Își ridică o clipă capul să-i răspundă și apoi își puse gura pe celălalt sîn.

– Dacă nu se poate cu elicopterul, bănuiesc că o să fie cu snowmobil-ul.

(!!!)

– Dar avem și noi un snowmobil! Așa a zis Ullman.

Buzele lui îi înghețară pe sîn, iar apoi se ridică. Ea era îmbujorată, ochii îi străluceau. Jack, însă, era calm de parcă ar fi citit o carte destul de plicticoasă și nu ar fi fost angajat într-un preludiu amoros cu soția sa.

– Dacă există un snowmobile, nu mai avem nici o problemă - spuse ea agitată. Putem coborî toți trei.

– Wendy, n-am condus un snowmobile în viața mea.

– Nu poate fi prea greu să înveți. În Vermont le conduc și copiii de 10 ani... deși nu prea știu ce părere au părinții lor despre chestia asta. Și aveai motocicletă cînd ne-am cunoscut.

Avusese o motocicletă, o Honda. O vînduse la puțin timp după ce el și Wendy au început să locuiască împreună.

– Cred că pot să-nvăț - zise rar. Dar mă întreb cît de bine a fost întreținut. Ullman și Watson... lucrează aici din mai pînă în octombrie. Sînt oameni de vară. Știu că n-o să aibă benzină în rezervor. S-ar putea să nu aibă nici bateria încărcată. Nu vreau să-ți pui prea multe speranțe în chestia asta, Wendy.

Dar ea era mult prea emoționată acum. Se aplecase peste el, iar sînii îi ieșiseră din cămașă. Simți un impuls neașteptat să apuce unul și să-l strîngă și să-l răsucească, pînă

cînd ea ar fi urlat de durere. Poate că așa s-ar fi învățat minte să tacă din gură.

– Benzina nu e o problemă - spunea ea. Volkswagenul și microbuzul au rezervoarele pline. Și mai este benzină aici și pentru generatorul de avarie. Și trebuie să fie în magazie și vreo canistră ca să putem lua niște benzină în plus.

– Da - zise, este. De fapt, erau trei canistre. Două de 5 kilograme și una de două.

– Și pun prinsoare că bujiile și bateria sînt tot acolo. Nimeni n-ar depozita un snowmobile într-un loc și bujiile și bateria în altul, nu?

– Puțin probabil, da.

Se ridică și se îndreptă spre locul unde dormea Danny. O șuviță de păr îi căzuse pe frunte și Jack o dădu cu blîndețe la o parte. Danny nu se mișcă.

– Și dacă reușești să-l faci să funcționeze, ne iei de-aici? – îl întrebă. În prima zi cînd o să se anunțe vreme bună?

O clipă nu răspunse. Privea în jos la fiul său, iar sentimentele sale confuze se dizolvară într-un val uriaș de iubire. Era exact așa cum spusese Wendy: vulnerabil, fragil. Semnele de pe gît erau foarte vizibile.

– Da - zise. O să-l fac să funcționeze și o să plecăm de-aici cît de repede putem.

– Slavă Domnului.

Se întoarse spre ea. Wendy își scoase cămașa și se întinsese pe pat, pîntecul plat, sînii îndreptați obrasnic spre tavan. Se juca cu ei cu gesturi leneșe, lovindu-și ușor sfîrcurile.

– Haideți, domnilor - șopti. E timpul.

***

Mai tîrziu, cînd toate luminile erau stinse, cu excepția lămpii de noapte pe care Danny și-o adusese din cameră, Wendy se simțea împăcată și teribil de liniștită în brațele lui Jack. I se părea greu să creadă că împărțeau hotelul cu un pasager clandestin și criminal:

– Jack?

– Hmmmmm?

– Cine l-a atacat?

Nu-i răspunse direct.

– Are ceva, copilul ăsta. Un talent care nouă celorlalți ne lipsește. Scuze majorității ne lipsește. Și poate că și Overlook are ceva.

– Stafii?

– Nu știu. Nu în sensul livresc, asta e sigur. Mai mult cred că e vorba de resturi de sentimente și senzații ale oamenilor care au locuit aici. Lucruri bune și lucruri rele.

În sensul acesta, cred că fiecare hotel mare are stafia lui. Mai ales hotelurile vechi.

– Dar o femeie moartă în cada de la baie... Jack, nu-și pierde mințile, nu?

O strînse ușor:

– Știu că intră în... transe, că nu avem cum să le numim altfel... din cînd în cînd. Știu că în acele momente... vede?... lucruri pe care nu le înțelege. Dacă există într-adevăr aceste transe precognitive, înseamnă că ele sînt funcții ale subconștientului. Freud a spus că subconștientul nu ne vorbește niciodată în cuvinte. Numai în simboluri. Dacă visezi că ești într-o brutărie unde nu vorbește nimeni engleza înseamnă că ești îngrijorat de capacitatea ta de a-ți întreține familia. Sau poate că e vorba de faptul că nimeni nu te înțelege. Am citit că visele sînt un fel de supape pentru sentimentele de nesiguranță. Jocuri. Conștient de-o parte a fileului, subconștient de partea cealaltă, servind niște imagini în loc de mingi. La fel și cu bolile de nervi, cu presentimentele, cu toate chestiile astea. De ce să fie altfel în cazul cunoașterii anticipate? Poate că Danny chiar a văzut sînge pe pereții din Apartamentul Prezidențial. Pentru un copil de vîrsta lui imaginea sîngelui și ideea de moarte sînt aproape identice. Dar oricum, pentru copii imaginea este mult mai accesibilă decît conceptul. William Carlos Williams știa asta, era pediatru.

Cînd creștem, devine mai ușor să înțelegem conceptele și lăsăm imaginile pe mîna poeților... și eu bat cîmpii.

– Îmi place să te ascult cum bați cîmpii.

– Ea a spus-o, oameni buni. Ea a spus-o. Ați auzit cu toții.

– Semnele de pe gît, Jack. Sînt adevărate.

– Da.

Mult timp nu se mai auzi nimic. Începuse să creadă că probabil că a adormit și moțăia și ea acum, cînd îl auzi:

– Cred că pot și două explicații. Și nici una nu implică prezența unui al patrulea în hotel.

– Cum? - Se ridică într-un cot.

– Poate e vorba de stigmate - spuse el.

– Stigmate? Ca atunci cînd oamenii sîngerează în Vinerea Mare sau cam așa ceva?

– Da. Uneori, oamenii care cred puternic în natura divină a lui Cristos prezintă semne care sîngerează la mîini și la picioare în cursul Săptămînii Patimilor. Era ceva mult mai

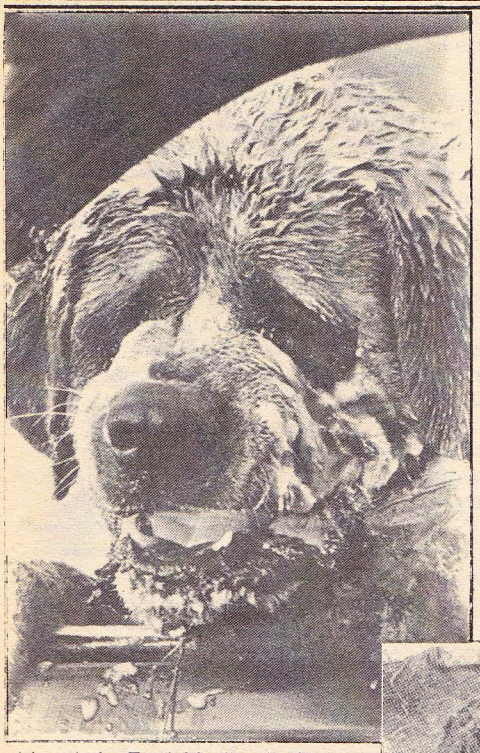

obișnuit în Evul Mediu decît este acum. Pe atunci asemenea oameni erau considerați a fi binecuvîntați de Dumnezeu. Nu cred că Biserica Catolică a proclamat vreuna din aceste întîmplări drept un miracol desăvîrșit, chestie care a fost foarte isteață din partea lor. Stigmatele nu sînt prea diferite de unele din lucrurile pe care le pot face yoghinii. Acum sînt mai bine înțelese fenomenele astea, atîta tot. Oamenii care înțeleg interacțiunea dintre minte și trup – o studiază, adică, pentru că nimeni n-o poate înțelege – sînt de părere că ne controlam mult mai mult activitățile involuntare decît se credea înainte. Îți poți încetini ritmul inimii dacă te concentrezi destul. Îți poți accelera metabolismul. Te poți face să transpiri mai mult. Sau să sîngerezi.

– Crezi că Danny **s-a concentrat** și și-a făcut vînătăile alea pe gît? Jack, nu pot să cred așa ceva.

– Eu cred că este posibil, deși și mie mi se pare puțin probabil. E mai probabil să și le fi făcut pur și simplu.

– El singur?

– A mai intrat în „transe" din astea și și-a făcut rău singur și în trecut. Mai ții minte seara aia la masă? Acum vreo doi ani. Eram certați rău. Nu vorbeam aproape deloc. Și atunci, dintr-o dată, și-a dat ochii peste cap și a căzut cu capul în farfurie. Apoi s-a rostogolit pe jos. Ți-amintești?

– Da – zise Wendy. Sigur că-mi amintesc. Am crezut că are o criză.

– Altădată eram în parc – Jack continuă. Doar Danny și cu mine. Sîmbătă după masă. Se dădea în leagăn. S-a prăbușit. Ca împușcat. Am fugit la el și l-am luat în brațe și și-a revenit brusc. A clipit de mai multe ori și a zis: „M-am lovit la burtă. Să-i spui lu' Mami să închidă geamurile de la dormitor dacă plouă". Și în noaptea aia a plouat al naibii de tare.

– Da, dar...

– Și mereu vine acasă zgîriat și cu pielea jupuită de pe coate. Picioarele îi sînt ca un cîmp de luptă după o bătălie pierdută. Și cînd îl întrebi de unde le are, zice pur și simplu: „A, m-am jucat" – și cu asta basta.

– Jack, dar toți copiii se lovesc și fac vînătăi. Mai ales băieții, de cînd învață să meargă, pînă la 12-13 ani.

– Sînt convins că Danny nu este altfel - răspunse Jack. E un copil foarte vioi. Dar îmi aduc aminte de seara aia la masă și de ziua aia în parc. Și mă întreb dacă nu cumva unele din vînătăile și zgîrieturile copilului nostru provin doar din căzăturile încasate. Pentru numele lui Dumnezeu, doctorul ăla, Edmonds, a zis că Danny a făcut-o chiar în cabinetul lui!

– Ai dreptate. Dar vînătăile astea sînt urme de **degete**. Jur că așa e. Nu le-a căpătat căzînd.

– Intră în transă – spuse Jack. Poate că vede ceva ce s-a petrecut în camera aceea. O ceartă. Poate o sinucidere. Emoții violente. Nu e ca și cînd ar vedea un film; e într-o stare extrem de impresionabilă. E chiar în locul ăla blestemat. Subconștientul lui poate că vizualizează ce s-a întîmplat acolo într-un mod simbolic... sub formă de femeie moartă care a înviat, monstru, sculat din morți, vampir, spune-i cum vrei.

– Mi se face pielea de găină – zise ea cu o vocea groasă.

– Și mie. Nu sînt psihiatru, dar mi se pare că se potrivește. Femeia moartă care se ridică și umblă simbolizează emoțiile moarte, viețile moarte care nu vor să renunțe și să plece... dar pentru că ea este o imagine a subconștientului, ea este în același timp și el. În stare de transă, Danny cel conștient este dat la o parte. Imaginea subconștientului trage sforile, ea dictează. Așa că Danny își pune mîinile în jurul gîtului și...

– Încetează – spuse Wendy. Înțeleg. Și cred că e și mai îngrozitor decît dacă ar fi aici ceva străin care să se furișeze pe coridoare, Jack. Te poți depărta de un străin. Poți scăpa de el. Nu poți scăpa de tine însuți. Ce vrei tu să-mi explici se cheamă schizofrenie.

– De un tip foarte limitat – spuse el, puțin neliniștit, însă. Și de o natruă foarte specială. Pentru că într-adevăr pare a fi în stare să citească gîndurile și într-adevăr pare să aibă sclipiri precognitive din cînd în cînd. Nu cred că este vorba despre vreo boală de nervi, oricît m-aș strădui să gîndesc altfel. Toți avem ceva tendințe schizoide în noi. Și cred că atunci cînd o să mai crească, o să poată să și le stăpînească.

– Dacă ai dreptate, atunci cu atît mai mult trebuie să-l ducem de-aici. Indiferent ce are, hotelul ăsta îi înrăutățește starea.

– N-aș spune asta, obiectă el. Dacă ar fi ascultat ce i s-a spus, n-ar fi intrat în camera aia în primul rînd. Și nu s-ar fi întîmplat niciodată ce s-a întîmplat.

– Dumnezeule, Jack! Vrei să spui că faptul că a fost pe jumătate sugrumat a fost... o pedeapsă cuvenită pentru că a fost neascultător?

– Nu... nu. Sigur că nu. Dar...

– Fără nici un **„dar"** – spuse ea, clătinînd violent capul. Adevărul este că facem tot felul de presupuneri. Habar nu avem cînd poate da colțul și poate intra într-unul din... golurile astea de aer... filmele astea de groază, ce dracu'sînt. Trebuie să-l scoatem **de aici**.

Scoase un hohot mic de rîs în întuneric.

– O să ajungem să avem și noi vedenii.

– Nu spune tîmpenii – zise el.

Și în întunericul din cameră, văzu leii din tufe, bulucindu-se în jurul potecii pe care nu o mai străjuiau, ci o cuceriseră, lei de noiembrie, înfometați. O sudoare rece îi acoperi fruntea.

– N-ai văzut nimic, nu-i așa? îl întreba ea. Adică atunci cînd te-ai dus în camera aia. Ai văzut ceva?

Leii dispăruseră. Acum vedea o perdea roz din plastic cu o formă întunecată în spatele ei. Ușa închisă. Plescăiturile înăbușite, grăbite și sunetele care puteau fi pași care alergă. Bătăile oribile, neregulate ale propriei sale inimi cînd se lupta cu șperaclul.

– Nimic – spuse și era adevărat.

Fusese prea încordat, nu-și dăduse seama ce se întîmplase. Nu avusese ocazia să-și analizeze gîndurile în căutarea unei explicații logice pentru vînătăile de pe gîtul fiului său. Fusese și el, la rîndul său, destul de influențabil. Halucinațiile pot fi molipsitoare, uneori.

– Și nu te-ai răzgîndit? În legătură cu snowmobilul?

Pumnii i se încleștară strîns

(„Nu mă mai bate la cap!")

în întuneric.

– Am spus că o s-o face, nu? Acum culcă-te. A fost o zi lungă și grea.

– Și încă cum, spuse ea.

Se auzi foșnetul așternuturilor cînd se întoarse spre el și îl sărută pe umăr:

– Te iubesc, Jack.

– Și eu te iubesc – zise el, dar rostise cuvintele doar din vîrful buzelor. Ținea încă pumnii strînși. Erau ca niște pietre la capătul brațelor. Vena i se zbătea vizibil în mijlocul frunții. Wendy nu spusese nici o vorbă despre ce urma să li se întîmple **după** ce ajungeau jos. Cînd petrecerea se va fi terminat. Nici o vorbă. Fusese Danny în sus și Danny în jos și Jack sînt atît de speriată. O, da, era speriată de bau-baul din dulap și de umbrele care se mișcă pe perete, speriată rău. Dar nu duceau lipsă nici de motive reale de spaimă. Cînd vor ajunge la Sidewinder, vor avea numai 60 de dolari în buzunar și hainele de pe ei. Nici măcar o mașină. Chiar dacă ar fi existat o casă de amanet în Sidewinder, ceea ce nu era cazul, n-ar fi avut nimic de amanetat în afară de inelul de logodnă cu diamant al lui Wendy, care costase 90 de dolari și tranzistorul Sony. Cămătarul le-ar fi putut oferi 20 de dolari. Un cămătar **amabil**. Nu o să aibă de lucru – nici măcar cu jumătate de normă sau sezonier, poate doar să dea zăpada la o parte; pentru trei dolari strada. Și-l imagina pe Jack Torrance, în vîrstă de treizeci de ani, care publicase pe vremuri o nuvelă în revista **Esquire** și care nutrise vise – în nici un caz vise neîntemeiate, era părerea lui –

de a deveni un mare scriitor american în următorul deceniu, Jack Torrance cu o lopată închiriată de la Sidewinder Western Auto pe umăr, sunînd la toate uşile... şi această imagine deveni mult mai clară decît leii din tufe şi îşi strînse şi mai tare pumnii, simţind unghiile pătrunzîndu-i în palme şi însîngerîndu-le în răni mici, mistice în formă de semilună. Jack Torrance, la coadă ca să-şi schimbe cei 60 de dolari pe cartele de alimente; Jack Torrance, din nou la coadă în faţa Bisericii Metodiste din Sidewinder ca să primească ajutoare şi priviri urîte din partea localnicilor. Jack Torrance explicîndu-i lui Al că pur şi simplu a trebuit să plece, a trebuit să oprească cazanul, e a trebuit să părăsească hotelul Overlook şi tot ceea ce conţinea el pe mîna vandalilor sau a pungaşilor dotaţi cu sănii, pentru că vezi, Al, „attendez-vous", Al sînt stafii, acolo sus şi i-au pus gînd rău băiatului meu. La revedere, Al. Gînduri din Capitolul Patru, Vine primăvara şi pentru Jack Torrance. Şi atunci? Ce va mai fi atunci? Puteau ajunge pe coasta de vest cu Volkswagenul, credea. Dacă-i va pune un filtru nou de benzină, poate că vor reuşi. După 50 de mile la vest, şoseaua începea să coboare şi puteai chiar să scoţi gărgăriţa din viteză şi să ajungi în Utah. În drum spre însorita Californie – tărîm al portocalelor şi al tuturor posibilităţilor. Un om ca el, cu un dosar atît de serios de alcoolic, bătăuş de studenţi şi vînător de stafii va fi fără îndoială în stare să se învîrte acolo. Poţi să alegi ce vrei. Inginer şef – să scoţi din mlaştini autobuzele Greyhound. Industria automobilelor – să speli maşini, îmbrăcat într-un costum de cauciuc. Arta culinară, poate – să speli vase într-o spelunică. O slujbă ca aceasta i-ar susţine intelectul în nevoia sa de permanentă schimbare şi de cărţi de credit. „Pot să-ţi ofer 25 de ore pe săptămînă cu salariu minim". Acestea erau acorduri funeste într-un an cînd pîinea costa 60 de cenţi bucata.

Începu să-i curgă sînge din palme. Ca stigmatele, o, da. Strînse şi mai tare pumnii, desfătîndu-se de durerea pe care şi-o provoca. Soţia lui dormea alături de ce nu? Nu mai era nici o problemă. Fusese de acord să-i ducă pe ea şi pe Danny departe de bau-baul cel mare şi rău şi nu mai era nici o problemă. „Aşa că vezi, Al, m-am gîndit şi cel mai bun lucru ar fi fost să... "

(„o omor")

Gîndul veni de nicăieri, despuiat şi fără ornamente. Impulsul de a o rostogoli din pat, goală, uimită, pe jumătate trezită; de a se năpusti asupra ei, de a-i apuca gîtul asemănător cu o mlădiţă verde de plop şi de a o sugruma, cu degetele mari apăsîndu-i traheea, celelalte degete pe capătul coloanei vertebrale, smucindu-i capul şi lovindu-l apoi de duşumea, iar şi iar, pocnind, bătînd, sfărîmînd, distrugînd. Nervi şi năbădăi, păpuşico. Scutură, zguduie şi doboară. O s-o facă să-şi ia doctoria. Pînă la ultima picătura. Pînă la ultima picătură amară.

***

Ca prin vis auzi un zgomot înăbuşit undeva în afara lumii sale interioare înfierbîntate şi agitate. Privi spre capătul celălalt al camerei şi-l văzu pe Danny care se zbătea din nou, răsucindu-se în aşternut, mototolind cearşeafurile. Băiatul scotea nişte gemete adînci, din gît, nişte sunete mici, prizoniere. Ce coşmar mai avea? O femeie vînătă, moartă demult, se împleticea în urma lui prin coridoare labirintice de hotel. Ceva îi spunea că nu era vorba despre asta. Altceva îl urmărea pe Danny în vis. Ceva mult mai rău.

Zăvorul amar al emoţiilor sale fusese sfărîmat. Se ridică din pat şi se îndreptă spre băiat, simţindu-se ruşinat şi scîrbit de sine, însuşi. La Danny trebuia să se gîndească, nu la Wendy, nici la el. Numai la Danny. Şi nu conta ce explicaţii forţate ar fi găsit el faptelor, ştia în adîncul sufletului, că Danny trebuia să fie luat de acolo. Îndreptă păturile băiatului şi-l mai acoperi cu o cuvertură. Danny se liniştise din nou. Jack îi atinse fruntea adormită

(ce monştrii zburdă în spatele acestor oase?)

şi i se păru că este caldă, dar nu foarte tare. Şi dormea din nou liniştit acum straniu.

Se întoarse în pat şi încercă să adoarmă. Dar somnul nu voia să vina.

Era atît de nedrept ca lucrurile să ia întorsătura asta – nenorocul stătea la pîndă. Nu reuşiseră să scape de el venind aici sus. Mîine după – amiază, cînd vor ajunge în Sidewinder, această ocazie de aur se va fi evaporat. Ce s-ar întîmpla însă dacă nu ar coborî, dacă ar rămîne cumva aici. Piesa va fi terminată. Într-un fel sau altul, o să-i agaţe un sfîrşit. Propria sa nesiguranţă cu privire la personaje putea adăuga o idee de ambiguitate finalului gîndit iniţial. Poate chiar o să-i aducă ceva bani, nu era deloc imposibil.

Chiar şi fără asta, poate că Al va reuşi să-i convingă pe cei de la Stovington să-l reangajeze. Desigur, că va începe cu o perioadă de probă, poate chiar trei ani, dar dacă va reuşi să se abţină de la băutură şi să continue să scrie, s-ar putea să nici nu aibă nevoie să stea trei ani la Stovington. Sigur că mai înainte nu-i păsase prea mult de Stovington, se simţise sufocat, îngropat de viu, însă aceasta era o reacţie imatură. În plus, cum putea un om să se bucure de meseria sa de profesor cînd la fiecare două-trei zile preda primele trei cursuri cu o mahmureală îngrozitoare? Nu s-ar mai întîmpla la fel acum. Va fi capabil să-şi manevreze responsabilităţile mult mai bine. Era sigur.

Undeva, în mijlocul acestui gînd, imaginile începură să se fragmenteze şi alunecă în somn. Ultimul gînd îl urmă în adîncuri ca un ecou de clopot:

„Se părea că şi-ar putea găsi liniştea aici. În sfîrşit. Numai dacă l-ar lăsa".

Cînd se trezi, era în baia Camerei 217.

(mers în somn din nou – de ce? – aici nu sînt aparate de radio pe care să le sparg).

Lumina era aprinsă în baie, camera era în întuneric. Perdeaua era trasă în jurul căzii lungi, aşezată pe picioare cu gheare. Preşul de pe jos era încreţit şi ud.

I se făcu frică, dar tocmai calitatea de vis a fricii sale îi spunea că aceste lucruri nu se petrec cu adevărat. Şi nu pot cuprinde teama. Atît de multe lucruri de la Onverlook păreau a fi vise.

Se îndreptă spre cadă, fără să vrea, dar incapabil să se întoarcă.

Cu o mişcare bruscă trase perdeaua.

Întins în cadă, gol, plutind fără greutate în apă, stătea George Hatfield, cu un cuţit înfipt în piept. Apa din jur era trandafirie. Ochii lui George erau închişi. Penisul flasc îi plutea ca iarba de mare.

– George... – se auzi spunînd.

Atunci ochii lui George se deschiseră. Erau argintii, deloc omeneşti. Mîinile lui George, albe şi spongioase găsiră marginile căzii şi se ridică. Cuţitul îi stătea înfipt în piept, la distanţă egală de cele două mameloane. Rana nu avea margini.

– Ai dat cronometrul înainte – îi spuse George cel cu ochii de argint.

– Nu, George, nu l-am dat. Eu...

– Nu mă bîlbîi.

Acum George era în picioare, fixîndu-l încă mînios cu privirea aceea argintie, inumană, dar colţurile gurii îi erau curbate într-un rînjet încremenit. Trecu un picior peste marginea de porţelan a căzii. Un picior alb şi zbîrcit coborî pe preşul de baie.

– Mai întîi ai încercat să mă calci cu maşina cînd mergeam pe bicicletă şi după aia ai dat cronometrul înainte şi după aia m-ai înjunghiat, dar tot nu mă bîlbîi.

George venea ameninţător înspre el, cu mîinile întinse, degetele uşor curbate. Mirosea a umezeală şi a mucegai, ca frunzele după ploaie.

– Era spre binele tău – spuse Jack dîndu-se un pas înapoi. Am dat cronometrul înainte pentru binele tău. Mai mult, se întîmplă să ştiu că ai copiat la ultimul examen.

– Nu copiez... şi nu mă bîlbîi.

Mîinile lui George îi atinseră gîtul.

Jack se întoarse şi o luă la fugă, alergînd cu acea încetineală lipsită de gravitaţie care este atît de obişnuită în vis.

– Ba da! Ai copiat! ţipă înfricoşat şi mînios traversînd dormitorul/ cameră de zi cufundat în întuneric. O să ţi-o dovedesc!

Din nou mîinile lui George pe gîtul lui. Inima lui Jack umflîndu-se de atîta groază, încît era pe punctul să plesnească. Şi apoi, în sfîrşit, mîna îi atinse clanţa, o răsuci şi dădu uşa de perete. Se năpusti afară, dar nu în holul de la etajul al doilea, ci în subsol, în spatele arcadei. Becul plin de pînze de păianjen era aprins. Scaunul de campanie, gol, era aşezat dedesubt. Şi de jur împrejur era construit lăzi şi teancuri de facturi şi registre şi Dumnezeu ştie ce altceva. Simţi cum îl inundă un val de uşurare.

– O să-l găsesc! – se auzi strigînd

Apucă o cutie de carton umedă şi mucegăită; i se rupse în mîini, revărsînd o cascadă de petice îngălbenite de hîrtie.

– E pe-aici pe undeva! O să-l găsesc!

Îşi vîrî adînc mîinile în maldărul de hîrtii şi scoase cu o mînă un cuib de viespi, iar cu mîna cealaltă un cronometru. Cronometrul ticăia. De el era ataşat o bucată de cablu electric, iar capătul celălalt al cablului, era o legătură de dinamită.

– Uite! – urlă. Uite, ia-o!

Uşurarea se transformă în triumf. Realizase mai mult decît să scape de George; învinsese. Avînd aceste talismane în mîini, George n-ar fi îndrăznit să-l mai atingă vreodată. George va fugi îngrozit.

Începu să se răsucească, astfel încît să-l poată privi pe George, şi atunci mîinile lui George i-au cuprins gîtul, strîngîndu-l, oprindu-i respiraţia, zăgănindu-i-o complet după o ultimă suflare şuierată.

– Nu mă bîlbîi – şopti George din spatele lui.

Scăpă din mîini cuibul de viespi, iar viespile se năpustiră afară într-un val înfuriat maro şi galben. Plămînii îi luaseră foc. Privirea împăienjenită i se opri asupra cronometrului şi senzaţia de triumf îi reveni, împreună cu un talaz înspumat de mînie îndreptăţită. În loc să lege cronometrul de dinamită, cablul era prins de măciulia aurie a unui baston negru şi solid, ca acela pe care îl folosise tatăl său după accidentul cu camionul de la lăptărie .

Îl înfăşcă şi cablul se desprinse. Bastonul greu părea a fi la locul lui în mîinile sale. Îl repezi peste umăr. Ridicîndu-l, lovi sîrma de care era atîrnat becul şi acesta începu să se balanseze, făcînd umbrele tainice ale camerei să se legene monstruos pe podea şi pe pereţi. Coborînd, bastonul lovi ceva mult mai dur, George ţipă. Slăbi încleştarea pe gîtul lui Jack.

Se smulse din mîinile lui George şi se răsuci spre el. George căzuse în genunchi, cu capul aplecat, încercînd să şi-l protejeze cu mîinile. Sîngele îi ţîşnea printre degete.

– Vă rog, şopti umil George. Opriţi-vă, domnule Torrance.

– Acum o să-ţi iei doctoria – grohăi Jack. pe Dumnezeul meu, acum o s-o iei. Puiule. Javră nenorocită. Chiar acum. Pînă la ultima picătură. Pînă la ultima picătură blestemată.

Şi în timp ce lumina se legăna deasupra lui, iar umbrele dansau pe pereţi, roti bastonul coborîndu-l iar şi iar, mişcînd braţul în sus şi în jos ca un automat. Degetele însîngerate ale lui George îi căzură de pe cap şi Jack îl lovi o dată, de două ori, de o sută de ori şi peste gît, peste umeri, şi peste spate şi peste mîini. Numai că bastonul nu era chiar un baston; părea a fi un ciocan de crichet cu mîner ornamentat. Un ciocan cu un capăt mai dur şi celălalt mai moale. Capătul activ era plin de sînge şi fire de păr. Iar sunetul plat, de plesnitură făcut de ciocan în carne, fusese înlocuit de un bubuit cavernos, cu ecou şi reverberaţii. Propria lui voce căpătase aceeaşi calitate, devenise un muget dezarticulat. Şi totuşi, paradoxal, era mai slab, nedesluşit, iritat... de parcă ar fi fost beat.

Silueta prăbuşită în genunchi îşi ridică încet capul, într-o implorare mută. Chipul nu se mai distingea sub masca însîngerată. Îşi pregăti ciocanul pentru lovitura de graţie şi începuse deja mişcarea asasină cînd văzu că figura din faţa lui nu era a lui George, ci a lui Danny. Era chipul fiului său.

– Tăticule...

Şi atunci ciocanul lovi, izbindu-l chiar între ochi, închizîndu-i pentru totdeauna. Şi undeva se auziră hohote de rîs...

(! „Nu!")

Îşi reveni lîngă patul lui Danny, cu mîinile goale, iar trupul îmbrăcat în sudoare. Strigătul său final se auzise numai în mintea sa. Îi dădu glas acum, în şoaptă.

– Nu. Nu, Danny. Niciodată.

Se întoarse în pat, clătinîndu-se pe picioare ce păreau a fi făcute din cauciuc. Wendy dormea dusă. Ceasornicul de pe noptieră arăta ora cinci fără un sfert. A stat în pat, fără să reuşească să adoarmă, pînă la şapte cînd Danny începu să se trezească. Atunci se sculă şi se îmbrăcă. Era timpul să coboare şi să controleze cazanul.

Tufele

Era 29 noiembrie, la trei zile după Sărbătoarea Recunoştinţei. Săptămîna care trecuse fusese o săptămînă bună, iar masa de Ziua Recunoştinţei, cea mai bună din întreaga lor viaţă împreună. Wendy pregătise minunat curcanul şi toţi trei mîncaseră pînă aproape să plesnească, fără să termine măcar o jumătate din excelenta orătanie. Jack gemuse spunînd că o să mănînce curcan tot restul iernii – curcan cu smîntînă, sandviciuri cu friptură de curcan, curcan cu tăiţei, curcan supriză.

Nu, i-a spus Wendy zîmbind. Numai pînă la Crăciun. Apoi mîncăm clapon.

Jack şi Danny au gemut la unison.

Vînătăile de pe gîtul lui Danny mai trecuseră şi se părea că temerile lor trecuseră o dată cu ele. În după amiaza Zilei Recunoştinţei, Wendy îl trăsese pe Danny cu sania, în timp ce Jack lucrase la piesa care era acum aproape gata.

– Încă îţi mai este frică, amice? – îl întrebase, neştiind cum să pună întrebarea mai pe ocolite.

– Da răspunse el simplu. Dar acum stau numai în locurile sigure.

– Tăticul tău zice că mai devreme sau mai tîrziu pădurarii se vor întreba de ce nu luăm legătura cu ei prin aparatul de radio. Vor veni să vadă dacă s-a întîmplat ceva. Atunci am putea să coborîm. Tu şi cu mine. Şi să-l lăsăm pe tatăl tău să-şi petreacă toată iarna aici. Are motive serioase să-şi dorească să rămînă. Într-un fel, amice... ştiu că e greu să înţelegi... sîntem puşi la perete.

– Da – răspunse el evaziv.

În această după-amiază scînteietoare, ei doi se aflau la etaj şi Danny ştia că făcuseră dragoste. Moţăiau acum. Mai ştia că erau fericiţi. Mamei sale îi mai era puţin teamă, dar atitudinea tatălui său era ciudată. Era sentimentul că făcuse ceva care era foarte dificil şi-l făcuse bine. Dar Danny nu vedea exact ce anume fusese acel ceva. Tatăl său îl păzea cu mare grijă, chiar şi în propria-i minte. Era oare posibil, se întreba Danny, să te bucuri că ai făcut ceva şi totuşi să-ţi fie atît de ruşine de ce ai făcut, încît să încerci să nu te gîndeşti la asta? Întrebarea îl neliniştea. Nu credea că aşa ceva este posibil... într-o minte normală. Cînd încercase să-şi sondeze tatăl, a obţinut numai imaginea destul de ştearsă a unui obiect asemănător cu o caracatiţă, care se ridică rotindu-se spre cerul albastru şi neîndurător. Şi de ambele dăţi cînd se concentrase foarte tare ca să obţină această imagine, tăticul începuse să se holbeze la el într-un mod pătrunzător şi înfricoşător, de parcă ar fi ştiut ce făcea Danny.

Acum era în hol şi se pregătea să se ducă afară. Se juca mult afară, cu sania sau cu schiurile. Se simţea mai bine cînd ieşe din hotel. Atunci cînd stătea la soare, se simţea de parcă i-ar fi fost

ridicată o greutate de pe umeri.

Trase un scaun, se urcă pe el şi-şi luă canadiana şi pantalonii matlasaţi din dulapul din sala de bal, apoi se aşeză pe scaun că să se îmbrace. Ghetele erau în cutie, iar el şi le trase în picioare, limba furişîndu-i-se în colţul gurii cînd se concetră să-şi lege şireturile. Îşi mai trase mănuşile îmblănite şi masca de ochi. Gata, acum putea să iasă.

Tropăi prin bucătărie pînă la uşa din spate, apoi se opri. Se plictisise să se tot joace în spate, iar în perioada aceasta a zilei umbra hotelului se întindea peste locul lui de joacă. Nu-i plăcea nici măcar să se afle în umbra hotelului. Se hotărî că era mult mai bine să-şi pună schiurile şi să se ducă la terenul de joacă. Dick Hallorann îl avertizase să nu se apropie de grădina englezească, însă nu-l deranja prea mult gîndul la animalele din tufe. Erau acum îngropate sub nămeţi, şi nu se distingea nimic, decît o umflătură vagă, ce putea fi capul iepurelui şi cozile leilor. Aşa cum erau cozile, ieşite din zăpadă, erau mai degrabă absurde, decît înfricoşătoare.

Deschise uşa din spate şi-şi luă schiurile de pe plaformă. Cinci minute mai tîrziu şi le punea în picioare pe terasa din faţă. Tăticul lui îi spusese că el (Danny) avea talent de schior – mişcarea lenească, tîrşită, flexibilitatea gleznelor care împrăştiau praful fin de zăpadă – îi ramînea numai să-şi dezvolte muşchii coapselor, gambelor şi să-şi întărească gleznele. Danny descoperise că gleznele îi oboseau cel mai repede. Schiatul îţi solicita gleznele la fel de mult ca şi patinatul. Cam la cinci minute trebuia să se oprească, cu picioarele depărtate ca să se odihnească.

Dar n-a trebuit să se odihnească pe drumul spre terenul de joacă, pentru că acesta era numai în pantă. La mai puţin de zece minute după ce se luptase să se cţăre peste duna monstruos de mare de zăpadă care fusese adunată în faţa terasei hotelului, stătea ţinîndu-se cu mîna înmănuşată de tobogan, fără măcar să gîfîie.

Terenul de joacă părea mult mai drăguţ, aşa acoperită de zăpadă, decît fusese vreodată pe timpul toamnei. Semăna cu o sculptură dintr-un tărîm al basmelor. Leagănele îngheţaseră în poziţii ciudate, scaunele de la leagănele pentru copiii mai mari erau îngropate în zăpadă. Numai hornurile de la hotelul de jucărie erau deasupra nămeţilor.

(mi-aş dori să fie celălalt hotel îngropat aşa, însă nu cu noi înăuntru)

iar vîrfurile inelelor de ciment ieşeau la suprafaţă în două locuri, ca nişte igluuri de eschimoşi. Danny tropăi într-acolo, se aşeză pe vine şi începu să sape. Nu după mult timp, descoperi gura întunecată a unuia din ele şi se strecură în tunelul cel rece. În închipuirea sa, era acum Patrick Mc Hoohan, Agentul Secret (reluaseră filmul de două ori pe canalul Burlington, iar tăticul său nu a pierdut niciodată ocazia să-l revadă; mai bine nu se ducea la o petrecere şi stătea acasă şi se uita la **Agentul Secret** sau la **Răzbunătorii**, iar Danny stătea mereu cu el) urmărit de agenţi KGB în Alpii elveţieni. Fusese avalanşă în zonă, iar faimosul agent KGB, Slabbo, îşi omorîse iubita cu o săgeată otrăvită, însă pe undeva, în apropiere, trebuia să se afle maşina rusească antigravitaţională. Poate chiar la capătul acestui tunel. Îşi scoase pistolul automat şi merse de-a lungul tunelului din beton, cu ochii mari şi atenţi, cu răsuflarea ieşinu-i în aburi albi.

Capătul opus al cilindrului din beton era blocat cu zăpadă. Încercă să-şi sape drum prin ea şi fu uimit (şi puţin neliniştit) să-şi dea seama cît de tare era, aproape ca gheaţa din cauza frigului şi a greutăţii zăpezii de deasupra.

Jocul acesta al închipuirii se destramă şi realiză brusc că se simţea închis şi devenise extrem de nervos în acest cilindru strîmt din beton. Îşi auzea respiraţia; era precipitată, umedă şi cavernoasă. Se afla sub zăpadă şi prin gaura pe care o săpase ca să intre, de-abia dacă pătrundea o rază de lumină. Dintr-o dată îşi dori mai mult decît orice să se afle iar afară la soare, dintr-o dată îşi aminti că tăticul şi mămica lui dorm şi nu ştiu unde se află, că dacă se surpă zăpada peste gaura săpată, va fi prins înăuntru şi că hotelul Overlook nu-l place.

Cu destulă greutate Danny reuşi să se întoarcă şi se tîrî înapoi de-a lungul cilindrului de beton, cu schiurile bocănind în spate, cu palmele zdrobind sub ele frunze uscate de plop din toamna trecută. Tocmai ce ajunsese la capăt şi lumina rece căzu peste el, cînd zăpada **a cedat** puţin numai, dar suficient să-i pudreze chipul şi să astupe deschizătura prin care se strecurase şi să-l lase în întuneric.

O clipă, creierul îi îngheţă într-o panică nemăsurată şi nu putu să gîndească. Apoi, ca de foarte departe îşi auzi tatăl spunîndu-i că nu are voie să se joace pe maidanul de la Stovington unde erau depozitate fiarele vechi pentru că uneori, oameni fără cap îşi aruncau frigiderele stricate acolo, uitînd să le scoată uşile şi dacă intrai în vreunul şi se întîmpla ca uşa să se trîntească, nu mai puteai să ieşi. Mureai în întuneric.

(N-ai vrea să păţeşti aşa ceva, nu, amice?)

(Nu, Tăticule).

Dar uite că **se întîmplase**, îi spuse gîndul înnebunit de spaimă, **se întîmplase**, era în întuneric, era închis şi acolo era la fel de frig ca într-un frigider. Şi...

(„Mai este ceva aici înăuntru cu mine").

I se opri respiraţia. O groază aproape indolentă i se strecură în vine. Da. Da. Mai era ceva acolo înăuntru cu el, ceva îngrozitor pe care hotelul Overlook îl păstrase tocmai pentru o ocazie ca aceasta. Poate că era un păianjen uriaş care fusese îngropat sub frunzele moarte, sau un şobolan... sau poate cadavrul unui copil care murise aici, pe terenul de joacă. Se întîmplase oare vreodată aşa ceva? Da, era posibil. Îşi aminti de femeia din cada de baie. De sîngele şi creierii împrăştiaţi pe peretele din Apartamentul Prezidenţial. De un copil, cu capul despicat în urma unei căzături din leagăn, care acum se tîrăşte după el în întuneric, rînjind, căutîndu-şi un ultim tovarăş de joacă în lumea lui nesfîrşită, pentru totdeauna. Într-o clipă îl va auzi venind.

La capătul celălalt al cilindrului de ciment se auzi trosnetul sec de frunze moarte, de parcă ceva se furişă înspre el tîrîş, în patru labe. Dintr-o clipă în alta va simţi o mînă rece care îi înşfacă glezna .

Gîndul îl smulse din înlemnire. Acum săpa furios în zăpada căzută care astupase capătul cilindrului de ciment, aruncînd-o înapoi printre picioare, ca un cîine care îşi dezgroapă un os. O lumină albastră începu să se întrevadă prin zăpadă şi Danny îşi împinse trupul în sus, înspre ea, ca un scufundător care iese din ape adînci. Îşi frecă tot spatele de buza superioară a cilindrului. Schiurile i se încurcară unul pe altul . Îi intră zăpadă sub masca de ochi şi sub gulerul de la canadiană. Săpă în zăpadă, scumă în ea. Părea că încearcă să-l ţină prizonier, să-l tragă înăuntru, înapoi în cilindrul de ciment unde se afla **lucrul** acela nevăzut, care făcea frunzele să trosnească şi să-l ţină acolo. Pentru totdeauna.

Reuşi să iasă, cu faţa ridicată spre soare, tîrîndu-se prin zăpadă, tîrîndu-se departe de cilindrul pe jumătate îngropat, respirînd sacadat, pudrat de zăpadă, alb ca o mască de circ – o mască a terorii vii. Şchiopătă pînă la leagăne şi se aşeză să-şi aranjeze schiurile şi să-şi tragă răsuflarea. În timp ce-şi verifica legăturile, nu-şi luă nici o clipă ochii de la deschizatura din capătul cilindrului. Aştepta să vadă dacă va ieşi ceva de acolo. Nu a ieşit nimic, şi după trei-patru minute, respiraţia lui Danny începu să se mai liniştească. Orice ar fi fost, nu suporta lumina soarelui. Era închis acolo, poate că era în stare să iasă numai cînd era întuneric... sau cînd ambele capete ale acestei închisori circulare erau astupate cu zăpadă.

(„dar acum sînt în siguranţă o să mă întorc pentru că acum sînt")

Un zgomot înăbuşit se auzi în spatele lui. Se întoarse spre hotel şi privi. Dar chiar înainte de a se uita

(„Poţi să vezi indienii din desenul acesta?")

ştia ce urmează să vadă, pentru că ştia ce reprezenta acel sunet moale, înăbuşit. Era un bloc mare de zăpadă care căzuse şi scosese acelaşi zgomot ca atunci cînd cădea de pe acoperişul hotelului.

(„Poţi să vezi... ?")

Da. Putea. Zăpada căzuse de pe cîinele tăiat în tufe. Cînd venise, mai devreme, fusese numai o masă inofensivă de zăpadă lîngă terenul de joacă. Acum fusese descoperită o pată absurdă de verde pe albul orbitor. Stătea în două labe ca şi cînd ar fi cerut o coajă de pîine sau o bucăţică de zahăr.

Dar de data asta nu va intra în panică, îşi va păstra sîngele rece. Pentru că, acum nu era prins în cursă într-un loc întunecos. Se afla afară, la soare. Şi nu era vorba decît de un cîine. Este destul de cald astăzi, gîndi cu speranţă. Poate că soarele a topit destulă

zăpadă de pe cîinele ăla şi restul a căzut grămadă. Poate că asta este explicaţia.

(„Nu te duce acolo... fereşte-te e locul acela")

Îşi strînse cît putu de bine legăturile schiurilor. Se ridică şi privi înapoi înspre cilindrul de ciment, îngropat aproape în întregime sub zăpadă şi ce văzu la capătul pe unde ieşise îi îngheţă inima. Era o pată circulară întunecată la capăt, o cută de umbră care marca gaura pe care o săpase ca să poată intra. Acum, în ciuda strălucirii zăpezii, i se păru că vede ceva acolo. Ceva care se mişca. O mînă. O mînă care făcea semne. O mînă care aparţinea unui copil nefericit, disperat. O mînă care făcea semne, o mînă care implora, o mînă a cuiva care se îneacă.

(„Salvează-mă. O te rog salvează-mă. Dacă nu poţi să mă salvezi cel puţin vino şi joacă-te cu mine... pentru totdeauna. Şi pentru totdeauna. Şi pentru totdeauna")

– Nu – şopti răguşit Danny.

Cuvîntul îi căzu uscat şi gol de pe buzele crăpate. Îşi simţea acum mintea şovăind, încercînd să se detaşeze, aşa cum se întîmplase atunci cînd femeia din cameră a... nu, mai bine să nu se gîndească la asta.

Se apucă bine de corzile realităţii şi le ţinu strîns. Trebuia să iasă de aici. Concentrează-te asupra acestei probleme. Păstrează-ţi calmul. Fii ca Agentul Secret. Ar plînge oare Patrick Mc Goohan şi ar face pipi pe el ca un bebeluş?

Ar face oare tăticul lui aşa ceva?

Gîndurile acestea îl liniştiră întrucîtva.

Din spate se auzi din nou zgomotul înăbuşit de zăpadă care cade. Se întoarse şi văzu capul uneia din tufele – lei ieşind acum din zăpadă, arătîndu-i colţii. Era mai aproape decît ar fi trebuit, aproape lîngă portiţa terenului de joacă.

Groaza începu să-şi facă iar loc şi el o înăbuşi. El era Agentul Secret şi va scăpa.

Începu să-şi facă drum spre ieşirea din terenul de joacă, ocolind aşa cum făcuse şi tatăl său în ziua primei ninsori. Se concentră asupra schiurilor. Paşi mari, înceţi. Nu-ţi ridica prea mult piciorul, pentru că altfel o să te dezechilibrezi. Mişcă-ţi gleznele şi taie zăpada. Ajunse în colţul terenului de joacă. Nămeţii erau înalţi şi aici şi fu în stare să păşească peste gard. Îl trecuse deja jumătate, cînd căzu pe burtă aproape deoarece schiul de pe piciorul rămas în urmă se încurcaşe în barele gardului. Se aplecă mult înainte, dînd disperat din mîini, amintindu-şi cît de greu este să te ridici dacă ai căzut.

Din dreapta veni acelaşi sunet înăbuşit, blocuri de zăpadă care cad. Privi în direcţia aceea şi văzu ceilalţi doi lei, scuturaţi de zăpadă pînă în vîrful labelor, unul lîngă celălalt, cam la şaizeci de paşi distanţă. Găurile verzi care le ţineau loc de ochi erau fixate asupra lui. Cîinele îşi întoarse capul

(„Se întîmplă numai cînd nu te uiţi")

– O! hei...

Schiurile i se încurcară unul de celălalt şi se prăbuşi în zăpadă, în ciuda eforturilor disperate de a-şi păstra echilibrul. Mai multă zăpadă îi intră în glugă şi pe gît şi în cizme. Se luptă să iasă din zăpadă şi încercă să-şi descurce schiurile cu inima zbătîndu-i-se nebuneşte în piept acum

(„Agentul Secret ţine minte că eşti Agentul Secret")

se dezechilibră din nou şi căzu pe spate de data aceasta. O clipă a stat întins privind cerul şi gîndindu-se că ar fi mai simplu să renunţe.

Apoi se gîndi la lucrul acela din tunelul de ciment şi îşi dădu seama că nu poate. Reuşi să se ridice în picioare şi se uită la grădina englezească. Toţi cei trei lei erau strînşi unul lîngă altul acum, la mai puţin de 12 metri distanţă. Cîinele se retrăsese spre stînga lor, de parcă ar fi vrut să blocheze retragerea lui Danny. Nu mai aveau nici un strop de zăpadă pe ei cu excepţia unei pudre albe în jurul gîturilor şi boturilor. Toţi îl priveau fix.

Acum răsuflarea îi era precipitată, iar panica era ca un şobolan înspăimîntat în spatele frunţii sale, răsucindu-se şi rozînd. Luptă cu panica şi luptă şi cu schiurile.

(„Vocea tatălui: Nu, nu te lupta cu ele, amice. Mergi pe ele de parcă ar fi propriile tale picioare. Mergi cu ele")

(„Da, Tati")

Începu din nou să meargă, încercînd să recapete ritmul degajat pe care-l exersase cu tatăl său. Reuşi, încetul cu încetul, numai că o dată cu ritmul descoperi şi cît de obosit era, cît de mult îl extenuase frica. Tendoanele coapselor şi gambelor şi gleznelor îi tremurau şi erau încinse. În faţă vedea hotelul Overlook, batjocoritor de îndepărtat, părînd a se holba la el cu ferestrele cele multe, de parcă ar fi urmărit un fel de concurs care-l interesa însă prea puţin.

Danny se uită înapoi peste umăr, iar respiraţia lui grăbită se opri o clipă şi apoi îşi acceleră şi mai mult ritmul. Leul cel mai apropiat era numai la vreo şapte metri în urmă, luînd în piept zăpada, ca un cîine care se bălăceşte într-un lac. Ceilalţi doi îl încadrau din stînga şi din dreapta. Erau ca un pluton în patrulare, cu cîinele, încă mai departe în stînga lor, cercetaşul. Leul care era cel mai aproape avea capul aplecat. Umerii i se ridicau puternici deasupra grumazului. Coada o ţinea în sus, de parcă chiar înainte ca el să se întoarcă şi să privească, ar fi şfichiuit cu ea aerul, înainte şi înapoi, înainte şi înapoi. Se gîndi că seamănă cu o pisică uriaşă care se distra jucîndu-se cu un şoricel înainte să-l omoare.

(„...cad...")

Nu, ar fi fost mort dacă ar fi căzut. N-o să-l lase în veci să se ridice. Se vor năpusti. Dădu nebuneşte din mîini şi păşi repede înainte, centrul său de echilibru dansîndu-i prin faţa nasului. Îl prinse şi se grăbi mai departe, aruncînd priviri rapide peste umăr. Aerul îi şuieră prin gîtul uscat ca nişte cioburi fierbinţi de sticlă.

Lumea lui se redusese la zăpada orbitoare, tufele verzi şi şoapta schiurilor. Şi încă ceva. Un sunet slab, înăbuşit, de paşi prin zăpadă. Încercă să se grăbească şi mai tare şi nu reuşi. Acum traversa parcarea acoperită cu zăpadă, un băieţel cu faţa aproape îngropată în umbra pe care o făcea gluga de la canadiană. După-amiaza era liniştită şi strălucitoare.

Cînd privi din nou în urmă, primul leu se afla numai la doi metri distanţă. Rînjea. Avea gura deschisă şi era încordat ca un arc. În spatele lui şi al celorlalţi se putea vedea iepurele, cu capul ieşindu-i acum din zăpadă, verde intens, de parcă şi-ar fi descoperit chipul inexpresiv şi oribil ca să urmărească sfîrşitul vînătorii.

Acum, pe peluza din faţa hotelului Overlook, între parcarea circulară şi terasă dădu frîu panicii şi începu să alerge cu stîngăcie pe schiuri, fără să mai îndrăznească să se uite înapoi, avansînd mai mult şi mai mult cu braţele întinse înainte ca un orb care pipăie eventualele obstacole. Gluga îi căzuse, descoperindu-i chipul, alb ca varul, cu pete de febră în obraji, cu ochii ieşindu-i din orbite de groază. Terasa era acum foarte aproape.

În spate auzi zgomotul neaşteptat şi dur în momentul cînd ceva sări.

Căzu pe treptele terasei, urlînd fără să scoată vreun sunet şi se căţără pe ele în patru labe, cu schiurile clămpănind strîmbe.

Un şuierat despică aerul şi simţi dintr-o dată o durere înfiorătoare în picior. Sunetul de pînză care este sfîşiată. Şi altceva care ar fi putut să fie – ar fi trebuit să fie – numai în mintea lui.

Un răget furios.

Miros de sînge şi de verdeaţă.

Căzu pe terasă cît era de lung, suspinînd răguşit, simţind pe limbă gustul concentrat şi metalic de cupru. Inima bătea să-i sară din piept. Din nas îi curgea un firicel de sînge.

Nu şi-a dat seama cît timp a zăcut întins acolo, pînă cînd uşile hotelului s-au deschis şi Jack se năpusti afară îmbrăcat numai în pantaloni şi cu papuci în picioare. Wendy era în spatele lui.

– Danny! – strigă ea.

– Amice! Danny, pentru numele lui Dumnezeu! Ce s-a întîmplat? Ce?

Tăticul îl ajută să se ridice. Pantalonii erau sfîşiaţi sub genunchi. Şi ciorapii de lînă fuseseră sfîşiaţi iar gamba îi fusese zgîriată superficial... de parcă ar fi încercat să-şi facă loc printr-un gard viu des şi crengile l-ar fi zgîriat.

Privi peste umăr. Departe, după pajiştea netedă, se vedeau cîteva movile acoperite cu zăpadă. Animalele din tufe. Între ei şi terenul de joacă. Între ei şi şosea.

Picioarele îi cedară. Jack îl prinse. Începu să plîngă.

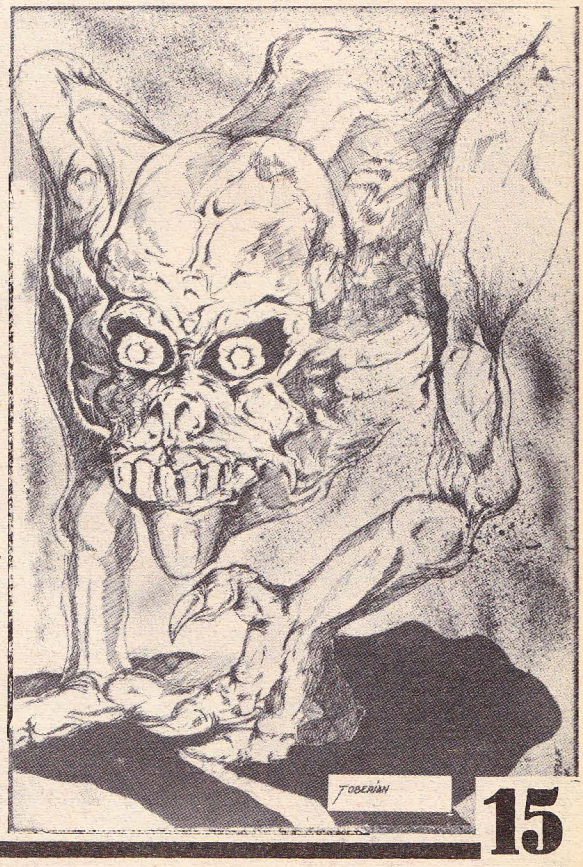

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen

2025